

С. П А Н А С

КАМІКАЗИ

С. П А Н А С

КАМІКАЗИ

(П о е м а)

Українському та всім
іншим народам, поне-
воленим і загроженим
москалями, -
цей твір присвячує -

А в т о р

diasporiana.org.ua

Накладом А в т о р а

НЬЮ ЙОРК

1955

S. PANASS

KAMIKAZES

(Poem)

To the Ukrainian and all other peoples,
subjugated and threatened
by Russians, —
dedicates this work
Author

All rights reserved by the Author

Editorship „BIBLOS”

New York

1955

П Е Р Е Д М О В А

Близько 3000 японських літунів у 1944-45 рр. добровільно пішли на неминучу смерть, падаючи разом із своїми бомбовозами на ворожі кораблі, націлюючись у їх серце— своїм серцем! Так вони захищали свій нарід від поразки за другої світової війни. Таких живих людських бомб—літунів—каміказів—тоді в Японії могло бути й значно більше, але.. бракувало літаків для добровольців жертвувати своїм життям за волю й долю Японії. А коли вона занала ще й перших атомових бомб,—тоді примучена була до безумовної капітуляції в 1945 р.

Проте відтоді японські камікази служать неперевершеним зразком всевідданого, саможертвеного і масового патріотизму, гідного наслідування кожним народом. Це потрібно особливо тепер, коли наближається неминуча й вирішальна збройна боротьба зі смертельним ворогом людства—московським комуністичним імперіялізмом—тиранією.

Отже ідейним завданням і змістом цього твору є: ознайомити читачів із нечуваними в світі героїчно-саможертвеними акціями японських каміказів, правдиво тут описаними на основі документальних матеріалів; потім ці їхні акції нав'язати способом мистецьких візій до подібних історичних чинів українських патріотів у визвольній боротьбі України з описаним тут московським споконвічним імперіялізмом, безмежно посиленим комунізмом; показати всіх тих зразкових героїв для наслідування їх сучасними й наступними поколіннями не тільки українського народу.

А в протиставлені тим патріотам тут показано головних ворогів кожного народу,— його зрадників, московських комуністичних яничарів,— цю головну силу імперіялістичної червоної Москви.

А в т о р.

FOREWORD

In the years of 1944-1945 nearly 3,000 Japanese flyers voluntarily went to their inevitable and most horrible deaths, plunging themselves, together with their bombers, upon enemy vessels, aiming into the latter's hearts with their own hearts! It was in this manner that they sought to defend their people from defeat in World War II.

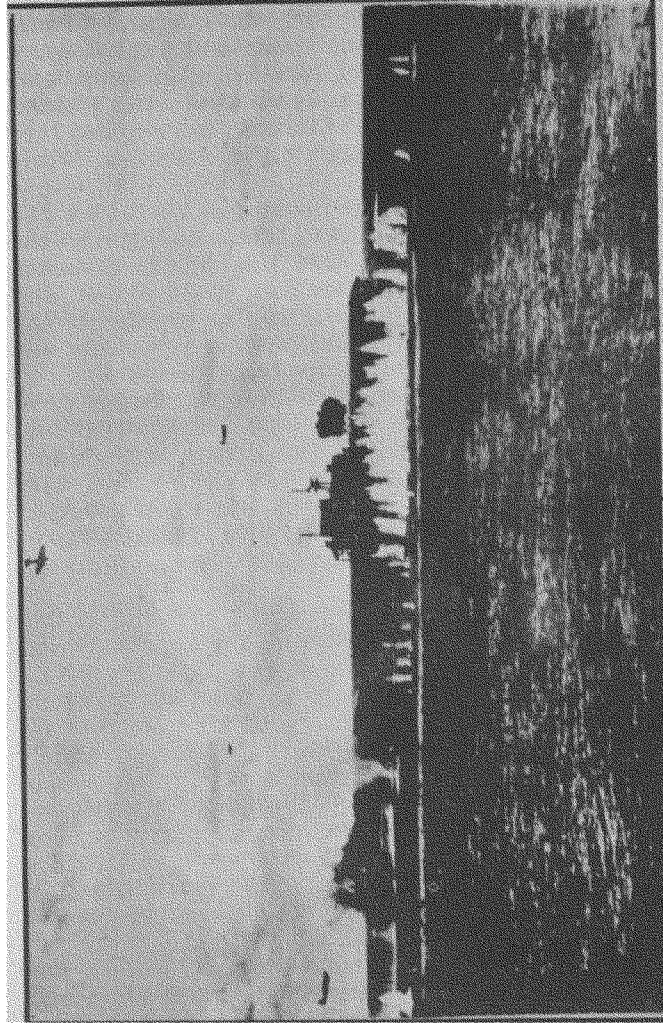
The number of such human bombs — k a m i k a z e s — could have been substantially larger in Japan at the time... except for the fact that the volunteers lacked planes to sacrifice their lives for the freedom and destiny of Japan. When Japan was to experience the shock of the first atomic bombs, then consequently was compelled to unconditional surrender in 1945.

Yet, ever since then the Japanese kamikazes have stood out as unsurpassed examples of selfless devotion, self-sacrifice, and mass patriotism worthy of being followed by every people. This is particularly necessary today in the face of an imminent and resolute armed struggle against the sworn enemy of mankind — Muscovite communist imperialism and tyranny-drawing closer.

Hence, the ideological objective and contents of this work is: to acquaint the readers with the unprecedented heroic, self-sacrificing exploits of the Japanese kamikazes, truthfully described here on the basis of documentary materials; and by means of art visions to tie these exploits to similar historical feats of Ukrainian patriots in the liberation struggle of Ukraine — as related here — against the primordial Muscovite imperialism which has been reinforced limitlessly by Communism, and to hold up all these exemplary heroes as a model to be followed by temporary and future generations, and not only for the Ukrainian people alone.

In contrast to those patriots here are shown the chief enemies of each people—his traitors, Muscovite communist janizaries, — who are the essential power of imperialist red Moscow.

Author

Авіоматка "ГОРНЕТ", знищена каміказами, дня 26. X. 1944. року.

Смерть каміказа, збитого зенітками, біля заатакованого корабля.

ЯПОНІЯ В 1944- 45 РОКАХ I)

Країна Сонця- в небезпеці.
Американські кораблі
її морські, грізні фортеці
перетворили на шаблі
своїї Токіо- драбини,
і лізуть вже на Філіпіни!
Вони Японію нещадно
смертельним колом, як давун,
кличать, трощать її заглядно,
і їх огненний смерч-тайфун
вихрює душі всенародні
і гонить їх на край безодні!
Країна Сонця - у відчаї!
Її ж всевіддані сини, -
непереможні самураї,
з пелюшок знають, що вони
родилися й стають на ноги
лише для слави й перемоги!
Із них ніхто й на мить єдину
собі не може уявить,
що самураїв Батьківщину
і її нарід уярмить
хтось може і в найменшій мірі!
О, ні! Вже краще- гаракірі!!²⁾
Тому на острові Лузоні
Огніші- віцеадмірал,
у боєвій летунській зоні
зібрав пілотів на алярм...
А їх було там двадцять три.
Осиротіли їх шатри...
Як брат і батько їх, Огніші
казав Японії орлам:
"Наш край- у стані найгрізнішим!
І бути чи не бути нам
народом вільним і в майбутнім,-

покаже чин ваш незабутній?!
Тепер бо тільки перемога
і героїзм врятують нас!
До них, із вірою у Бога,
до неувяних акцій вас,
іще нечуваних у світі,
і кличе адмірал Куріті!
Він мусить у затоці Лейті
усі потужні кораблі
Америки в останнім рейді
з води спустити до землі!
І там їх ляжуть броненосці
на літаки й літаконосці!
Нехай усіх вас сьоме грудня, -
той день у сорок перший рік,
що став Великоднем із будня
і перемогою навів
прославив меч наш і Відчизну, -
хай кличе вас до героїзму!!з).
І як в Гарборі з тим ударом
їх фльота зникла у воді
(де й Рузвельт- президент з Маршалом
у цім сприяли нам тоді!),
так буде й з цими кораблями
від наших бомб із літаками!
А щоб їх вивести із ладу
і знищить їхні літаки,
на мою думку і пораду
єдиний спосіб є такий:
хай наші бомби з л і т а к а м и
впадуть на їхні- блискавками!!!"
.....

Могильна тиша...тиха, тиха....
Бо й серце стало в літунів!...
Здавалось чуть, як муха диха...
Огніші кожний зрозумів...
Хоч він дослівно і не каже,
що мова йде про...к а м і к а з е!!
Що із японським бомбовозом
на ті ворожі літаки й
літун упасти має разом,-

умить роздертий на шматки!!!
І лише попів з них додому
чи ж донесуть удари грому?!..
Вони замерли... Все блідіші
стають обличчя літунів
в обіймах смерті... І Огніні
їх стан чудово розумів...
Переживав із ними разом,
не зобов'язував наказом.
У літунів вихрюють очі,
неначе шалі терезів...
Бо нарід їх цієї ж ночі
веде, безсмертних, до возів
із бомбо-крилами і труною-
трошити ворога й собою!
А "я" екранить рідну хату,
дівчат, дружин, малих дітей,
та їх: "Ой, мамо! Де ж наш тато?!"
і плач розпачливих очей...
Життя і смерть в шаленім герці
кують- "Ні!"- "Так!"- в очах і серці..
Обидві шалі у змаганні
перемогти одну-одна
завихрювали то в злітанні,
то поринаючи до дна,
то на одному рівні знову
чіплялися за вії й брову.
Яка з них, врешті, переможе?
Чи смерть потягне аж до хмар
живою бомбою і, може,
їх потрясаючий удар,
іще нечуваний і з казки, -
врятує нарід від поразки?!.
А чи життя і жах ту шалю
і очі з нею приземлять,
і заземлять струсом, як палю,
в піску десь голову ховать?!..
Хіба ж це звичай самураїв,
а не овець із їх сараїв?!!
І ось без тиску, д о б р о в і л ь н о,
уже погодився один!

За ним ідуть по два-три спільно,
і так всі д в а д ц я т ь і о д и н
пішли на смерть, у небуття-
зона Батьківщини честь, життя!!⁴⁾

Вони пішли на неминучу
і найжахливішу ту смерть
спасать Японію могутчу,
уже знесилену ущерть,
що стала на краю безодні,
як серна і вовки голодні.

.....
Опівночі вже кличуть Секи.
Він перед шефом струнко став.
"Провідником цієї атаки,
з Лузоні- першої, я мав
призначити сержанта Секи"...
Він зліг на стіл, як труп смереки...
Схопивши голову руками
(Чи не свої Чіо-Кунд?!),
він із закритими очами
щось думав рівно с і м с е к у н д...
Окам'янів... Не ворушився...
Та ж він недавно одружився!!
І враз на струнко став! Рукою
чуприни хаці поладнав,
і, вже готовий йти до бою,
рішуче шефові сказав:
"Прошу без жодного вагання
мені довірить це завдання!"

.....
Світанок. Обрії ясніші...
Із добровольцями на смерть
уже прощається й Огніші...
І сліз не міг прогнати геть,
коли казав їм на прощання
і весь дрижав від хвилювання:
"Японія- в обличчі смерті!
І ні міністри, ані штаб,
хоч і самі готові вмерти,
але не в силі уже "баб"
американських, як бувало,

на дні морських приспати вдало.
Проте ніщо не переможе
громоподібну місь ідей!
Лише вона спасти нас може
в ідейних акціях людей!
І сто мільйонів просять нині
зробити все, що в вашій силі!"

.....
Прощають друзі надгероїв...
У першій акції їх шість...
Проща їх і нектар напоїв...
Пісні маскують жах і млість...
Вони вже лізуть в пащу смерти,
готові добровільно змерти!
Прощай життя, дружино, діти,
батьки, наречені й брати!!
Прощай, Японіє! - Згоріти
за вільний край, народ, хати
в огні безмежної любови
до них - ведуть їх очі й брови!!
Ці вершники своєї смерти
тепер самі є - смерть жива!
Вони летять на попід стерти
Відчизни смерть - в її жнива!
І їх - живі ці людські бомби, -
вітав Харон із катакомби!
То рік був сорок і четвертий
і двадцять п'ятий жовтня день,
коли, зенітками потертий,
а не розколотий, як пень,
літак із бомбами стрілою
униз помчався головою!!...
За ним другий, і третій... шостий!!
І кожний каменем летить,
як змії пекельний, довгохвостий,
що всіх тут хоче спонелить,
а ті он три авіоматки -
на слимакові сплющить хатки!!
Американці вже раділи:
"Окей!!" - То збиті літаки!!

І вмиють усі оторопіли
і остовпіли: що таке?!..
Всі шість огненними чортами
гарчать у очі їх- смертями!!!
І затряслись авіоматки
в шести Везувіїв огні!!!
Від їхніх бомб- на бік, лопатки
лягали літаки на дні,
куди змітав їх диким роєм
тайфун огню смертельним боєм!!
Із диму трьох авіоматок
виводять в образі калік
побитих, п'яних і без шапок
від Секи нападу шулік!
Вони, розірвані стосічно,
згоріли тут, щоб жити вічно!!
Бо й того ж дая, як і звичайно,
півтори сотні літаків
бомбить знижались відчайвно
до Вашингтона кораблів,
і всі поцілили без хиби
лише в малі й великі..риби!
А каміказе легендарний
не тільки в серце корабля
смертельно цілить, бестіяльний,
а й до найнижчого шабля
страху і жаху, як у струсів,
загонить душі всіх матросів!!
Країна славних каміказів,
казкових, дивних надлюдин,
їх мала в себе б е з н а к а з і в
не лише двадцять і один,
не лиш на острові Лузоні,
але і в кожній іншій зоні.
У році сорок і четвертім
і жовтня у двадцятій день,
біля затоки тій Лейті
на острові Себу: дзелень!!
Усі пілоти- в штаб-квартирі.
Було їх двадцять і чотири.
Тоді їм вперше у тій зоні
сказав те саме старшина,
що і Огніші - на Лузоні.

І ця тут перша новина
її трагічними творцями
була завершена словами:
"Хто з вас наважиться у жертву
своє життя Вітчизні дати, -
того прошу у цю коверту
вложити картку й написати
тут ранг і прізвище своє.
А думать - три години є.
Тоді - де будуть чисті картки,
вони казатимуть нам - ні!"
У всі, як слимакові хатки,
присіли, згорбившись на пні,
на камені і де попало,
куди звалило смерти рало...
А хто то взяв у них ті картки
і замінив їх їжаком
біля Харона човна й хатки
з його смертельним літаком?
То Вас, у роді їх, я бачу,
шановний дорогий Читачу!
Яку ж своєму Ви народу,
що всі надії лиш на Вас,
на смерті Вашої підводу
поклав у цей трагічний час, -
яку дасте Ви картку: чисту,
чи з Вашим іменем - огнисту?!
На ній н і ч о г о не писати
благають діти й клич життя,
наречена, дружина, мати
і жах зійти у небуття
з роздертим, спаленим скелетом
на попіл, -здутий огнеметом!!.
- Пийи, будь славним каміказом!!-
блага Вітчизна і Народ, -
бо, може, й завтра боягузом
умреш від куль ворожих орд,
від нової страшної бомби,
що все палитиме, як торби!!..
Яку ж своєму Ви народу,
що всі надії лиш на Вас,
на смерті Вашої підводу
поклав у найчорніший час, -

яку дасте Ви картку: чисту,
чи з Валлим іменем огнисту?!
Якщо Вам, може, є лиш милі
своє життя і огород,
і, може, Ви тому не в силі
іти на смерть за свій Народ
і після днoх чи й трьoх наказів,
тоді...- учімось в каміказів!
Бо он уже студент зелений
питає шефа літунів:
"Чи могу я в тім бути певний,
що серед перших спадунів
буде зі мною й мій літак?"..
І шеф запевнив його: "Так!!"
Юнак, утішений, поклоном
низьким подякував йому.
Тоді, підведений Хароном,
і той, і той по одному
здали коверти промовисті,
де дві лиш картки були чисті!
.....

Після вечері "Дзвін вечірній,"
навіяний тут небуттям,
про журавлів той шлях іривний
хтось грав,- прощався із життям...
І майже всі у хвилюванні
злились сльозами в тім процанні...
А двадцять першого тут жовтня
атакувати був наказ,-
громити ворога, як добня,
шестю смертями каміказ
із їх крилатими возами
і бомб на більших вантажами!
На морі шість авіоматок
потужних ворога плывуть,
і не один на них десяток
фортець моторами гудуть...
Вони злітають журавлями
і смерть випльовують роями!
На них упасти метеором
і димом випустить в трубу

собою й бомбами із "Зером" 6)
уже на острові Себу
шість каміказів стали рядом
і літаки їх з смерті грядом!
Вони вже рушили до "Зеро"
і зупинилися... - Алярї!!
- Тікай! Рятуй мене печеро!! -
Забігли й сіли біля ям...
А коли вибігли з печери, -
в огні були усі їх "Зери"!!..
Та ж літаків на Філіпінах
усіх було лише сто п'ять!!
А на морських підводних мінах
ще не навчилися літати,
хоч літаків було наразі
один на двох-трьох каміказів.
Тоді знайшлися під рукою
лише три нових літаки...
Вони готові вже до бою
були хвилин по десяти!
І в них полізли камікази
вже не чекаючи й наказу!
А незабаром океаном
вселенні громи потрясли!!..
І всі вали- дев'ятим валом
ті громи спинами несли,
скажено землю штурмували,
ревли і з піною кричали:
"Мене із першого дев'ятим
зробив казковий то" літун,
що із життям своїм строкатим
прощався з музикою струн!!..
Він перши" ту авіоматку
потряс- як слимакову хатку!!"
"А я не другим, а дев'ятим
услід за першим покотивсь,
коли студент орлом зятятим
у другу з громом учепивсь,
де літаки і їхні бомби
злетіли в димні катакомби!!"
"І я ще дужче, ніж дев'ятий,

кипів і ріс у казані,
коли і третій лев крилатий
стрибнув на матку - всю в огні,
що найжачилась шпильками
від бомб її із літаками!!"
Кипить затока біля маток, -
могил японських каміказ,
очманілих і без шапок,
що їх штурмують раз-у-раз
шалено, люто гори-хвилі
у ребра-боки їх похилі...
Та ось і море під боками
заснуло в ліжку берегів...
Уже їх тягнуть ланцюгами
до корабельних лікарів,
і до сестер-авіоматок,
що стануть в ролі курпаток.
У їх матросів з літунами
у вухах, душах і очах
щодня гудів, літав чортами
казковий подив, страх і жах
від слова й чину к а м і к а з и !
Воно страшніше від прокази!!
Це слово голови схиляло
до дна пошани, до землі!
Воно ж і душі виганяло
і з п'ят-до дна на кораблі!
І там німіло у питанні:
- А, може, перші є й останні?!-
О, ні!! Японії народу
Його надлюдяні сини
творили сонцесяїну оду,
як легендарні літуни,
все нові й нові - не сотнями,
але цілими тисячами!!
Бо каміказів добровільних
було дві тисячі п'ятьсот
і дев'ятнадцять!! Ім подібних,
які так само із висот
живими бомбами плигали, -
сотні ще й з армії додали!
Та їх було б і значно більше,
але... не стало літаків!..

І віцеадмірал Огнімі
не мав куди саджати синів
життя і волі Батьківщини
до атомбомбної руїни...
Але до того ще фіналу
з огню тайфунами до хмар
лише в боях за Окінаву
упав живої смерти жар
на двісті п'ятдесят союзних
військових кораблів потужних!!
І там (лиш біля Окінави),
новий японський Прометей
з вершини мук своїх і слави
тоді одних лише людей
забив надлюдський смерти сіяч
одинадцять із третью тисяч!!
А скільки всі ті камікази
усіх забили вояків, -
про це історія розкаже,
назвавши й числа літаків,
авіоматок, броненосців,
як і підводних міноносців.
Бо і до них летів стрілою,
немов торпеда, каміказ!
Пізнавши їх і під водою,
і там поціливши не раз,
вони, пірнувши з літаками, -
на дно спускалися з човнами!
Тоді підводні сальви грому
і риби мертвої табун
з глибин огненного Содому,
що їх випльовував без трун
з фонтанами морської піни, -
ховали жертви субмаріни...
Коди зенітні батареї
навчилися смажити каміказ,
а літаків і без Кореї
лишилось більше на показ,
тоді живими, як повпреди,
японські стали ще й торпеди!
У їхніх гніздах не лелека
була під дахом із броні,

а каміказ. І він здалека,
з рукою й оком на стерні,
стрілою плів до броненосця,
чи субмарін, літаконосця.
живі торпеди, як зозулі,
несли до серця їх "яйце"
у леті валюшня, щоб кулі
не осліпили їх за це,
поки торпеда з каміказом
не зірве ціль з собою разом!!
Але не в силі і надлюди
з огнем фанатиків смертей
розбить об голі свої груди
рої літаючих людей
та їх підземні катакомби,
коли вже свищуть... атомбомби!!!
.....

Країна Сонця- у жалобі...
У чорний сорок п'ятий рік
перевернулися у гробі
на живота або на бік
і затикали вуха в раї
усі японські самураї!..
Аби не чути і не бачить
народ свій у ганьби батні!
Вони ніколи не пробачать
капітуляції у дні
того п'ятнадцятого серпня!
Вона їм і в раю- нестерпна!!
Такий і адмірал Угаки!
Після ганьби й жалоби дня,
хоч і припинені атаки,
але сіда він на коня
крилатого з "вівсом" бомбезним!
І метеором ведичезним
авіоматку з літаками
в огні притискує до дна
ще й своїм серцем та кістками!!
І полетіла ще одна
душа до сонму каміказів,
до самураївських оазів!..

І віцеадмірал Огніші
у передсмертному листі
слова шукає найпалкіші,
глибокі змістом і прості
до всіх покійних каміказів
та їх родин, що їм він каже:
"Я душам всіх моїх підвладних,
які загинули в бою,
в боях героїв легендарних,
за чини ті передаю
свої найвищі їм признання!!
І в час з мого життя прощанням
прошу я їх і їх родини
пробачити мої провини."
Шінадцятого серпня - дата,
і підпис є вже на листі.
Чому ж зігнулась, як горбата,
і що шука на животі
ця постать дивна, героїчна,
така типова і трагічна?..
Він меч крицевий самураїв
у свій живіт уже засік!!..
Він меч той- весь уже кривавий, -
веде поводі в правий бік!!..
Огніші-жертва гаракірі!!
Чи то живіт роздерли звірі?!
Ця дивогідна надлюдина
не хоче й бачить лікарів!!
Бо їх не бачить і Вітчизна,
як лев у путах ланцюгів...
Вони нестерпні для Огніші!!
І меч та смерть йому миліші...
.....

ДУШІ КАМІКАЗІВ

Коли душа його стрілою
у рай безсмертних прибула,
то камікази там юрбою
шукали скрізь свої тіла
і знову рвались до атаки

на Філіпінах, Нагасаки!..
Але, хоч душі їх горіли
і атомбомбовим кушем,
та їх тіла вже спопеліли
з кістками- спалені огнем!
І годі вже знайти й скелети,
щоб взяти й в зуби кулемети!!
А може ось душа Огніші
із самураївським мечем
і тут поради найсмідіші
їм дасть- зким іще ключем
замкнути брами, всі дороги,
відбити прапор перемоги?!
І всі тих каміказів душі
(а їх тут тисяч біля трьох!)
летять роями до Огніші,
стають рядами із шістьох
довкола нього- як проміння
національного горіння.
- Скажи нам віцеадмірале, -
благають очі усіх душ, -
щоб ми і духом не вмирали,
для цього як нам Гіндукуш
ворожий той залить водою
в Японії і після бою?!-
Огніші міцно, символічно
обняв їх душі із огнем,
що в бій летіли героїчно,
і показав своїм мечем
на ті простори у Сибірі,
де орди сунули, як звірі!..
Тоді сказав їм красномовно:
"Летіть до "раю" СССР!
Там тисячі вже, безумовно,
його героїв є тепер
із орденами і на спині!
(Не вчіться їхній матеріні!).
І тих, хто, може, й вісім разів,
а, певно, стричі був герой,
питайте: "Скільки каміказів
між вами є з "страми родної"?
І, зокрема, з-під Ленінграда.

із під Хасана й Сталінграда?"
Метнулись душі рій за роєм
у "рай". Питають: "Є такі?"
І скрізь герой їм за героєм:
"Да что ти?! Ми- не дуракі!!
К чертям опровалівай! Скорее!!
Не то- получіш і пошеє!!
Отец наш і без ніх уж геній!
Такіх ліш не било гоненій!"
Вертаються роями душі,
а де й по три, чи дві, одна...
І кожна, як і всі, Огніші:
"В "раю" спускалась я до дна.
І на всіх сходах там, драбинах
із орденами є й на спинах!
Але ніхто про каміказів
не чув, не вірить далєбі!
- Не може бути!- кожний каже,-
не вірю! Знаю по собі!
Таких ще жодного й донині
нема й не буде в Московщині!
Як не було й під Сталінградом
(куди "отец" доплазував),
як і на бойні під Хасаном
(де він у крові нас купав!),
хоч там і там нас і мільйони
лягли в боях за... медальйони"...
"Москаль плека не каміказів,
а Юд і Каїнів чужих,
що радо служать без наказів,
катуючи й батьків своїх
у всіх народів ком.в'язниці!"-
в "раю" твердили там чужинці.
- Така Москва для всього світу
була, є й буде, як хунхуз,⁷⁾
почав Огніші після звіту
усіх біля трьох тисяч душ.-
Москва і нашу Батьківщину
ножем ударила у спину,
коли Японія безсила,
без літаків для каміказ,
дивилась: де її могила?!..

Тоді Москва дала наказ,
порвавши договір із нами, -
осахалинить нас рабами!
Але народу каміказів
і самураїв бойових,
що тисячами-без наказів
пливуть з традицій вікових,
із їх безмежної любови
до островів своїх і крові,
культури й генія народу,
непереможного в віках,
і до Мікадо⁸) - сонця сходу
богоподібного в серцях,
і до релігії- у вірі,
що за священне гаракірі
і смерть в бою за Батьківщину, -
тебе чекає вічний рай, -
такий народ, таку країну,
де каміказ і самурай
мільйонами з'явитись може, -
таких ніхто не переможе!!!
Якщо великий своїм духом
народ Фінляндії- Титан
не впав під колоса обухом,
а Сталін заревів від ран,
і став на глиняні коліна
від героїзму лише фіна, -
то сила духу каміказів
і самураїв бойових,
яка не стерпить перелазів
до себе ворогів чужих, -
вона поставить на коліна
ще й окупанта Сахаліна!
Бо прийде час той незабаром,
коли бандити із Кремля
і Вашингтон з його радаром
чіплятимуть до корабля
свого під прапором багряним
із молотом, серпом глобальним!
Бо швидко й Лондон лисохвостий,
чужої армії "вояк",
продавши й сам себе, -безхвостий

банкрот всебічний і голяк, -
плигати буде куним зайцем
на схід ховатись за японцем!
Народ наш волю незабаром
дістане знову без боїв!
І кожний з вас своїм ударом
і тим огнем, де й сам згорів,
і тисячі усіх вас разом
є сили нашої показом!
Вона ще в роді і Месії
послужить світові в той час,
коли петля Москви на шиї
Його згадать примусить нас
і нарід славних каміказів,
що Кремль хасанив кілька разів!
Тоді вселюдські камікази,
за вашим прикладом тепер,
весь світ від чумної прокази,
що має назву-СССР,
звільняти будуть блискавично,
громоподібно і навічно!!
І в кожній нації, країні
про вас легенди з роду в рід
батьки творитимуть віднині,
і онучатам своїм дід,
нераз навчаючи їх, скаже:
"Любіть свій край- як камікази!"
На цих словах душа Огніші
свій меч палаючий куцем
понад братів піднесла душі...
Тоді схилилася лицем
до них в глибокому поклоні
(як їх народ- у Вавилоні!), -
на знак безмежної пошани
до них- за жертви їх і чин.
- Народу нашого Титани!
Тепер до ваших височин
ідейних акцій- Араратів, -
казав Огніші у захваті, -
усі стремітимуть народи
і їхні мужі провідні!
Вони творитимуть вам оди,

поеми, казки і пісні,
і в них ваш дух ідейним жаром
запалить людство незабаром!!"
.....

А Ц Е Ч И Я Д У Ш А ?

Слова Огніші обірвались,
як пісня- дума кобзаря,
бо всі вже душі озирались
туди, де нібито зоря
до них летіла метеором,
кущем палаючим, із громом!
Чи то не Юра Переможець
на білокрилому коні?!
Чи то крилатий запорожець
у каміказівським огні
ось-ось зімне їх під копита,
де буде ще й душа забита?!
Небесний вершник вуса сиві
за вітром тирсою простер...
Вони тонули в кінській гриві,
і їх розчісував етер
із його дивною косою,
що ніби гналася стрілою!
Цього шабляка поринала
у синіх хвилях шаровар,
пістоля цівку заховала
за поясом, що ніби жар
горів довкола його стану
і малинового жупану.
Чи не з Софійського майдану
летить Богдан то на коні
шукати спідників кайдани
у каміказному огні
знімати з шиї України
на руки й межі Московщини?
Здавалось, - кінь його копитом
провалить небо, як той лід,
і в ополонці, за ним слідом,
пірне і той кремезний дід,
розбивши небо булавою,
і всіх потягне за собою!..

Безстрашні душі каміказів
умить- на лінію дуги!
Бо кінь до них, як перелазив,
ураз на задні дві ноги
підвівся й заіржав залізною,
усенебесно, лунко, грізно!!
А над його тут головою,
як вихор, виріс той козак,
блиснув своєю булавою,
і то був красномовний знак,
що так вітає він героїв,
а кінь-сурмою воєнбоїв!
Отак зогрівши усі душі,
і принебесивши коня
на всі чотири, - до Огніші
козак під'їхав, де спиня
свого орла, що вріс у небо
і щурився на рухи Себа...
А вершник... (чи ж де є старіші?)
з коня на небо твердо став
і йде поважно до Огніші...
Та як же він його впізнав?!
Замість очей у нього...більма!!
Таких нема і в кінофільмах!
"Мене цариця Катерина, -
його тут голос загремів, -
сама й рукою свого сина
живим в могилі Соловків
тримала й після того, відьма,
коли я там дістав ці більма!!
Але вас бачать і незрячі!
Про вас почують і глухі!
Німі для вас слова гарячі
очима родять- не сухі!
Сліпим, ворожим до вас буде
лише рід Каїна і Юди!
Мене брати мої ідейні,
не менші, мабуть, і за вас,
і ваші прадіди воєнні,
просили швидше каміказ
вітать з паролем нашим: "Пу-гу!
Пу-гу!Пу-гу! Козак з Лугу!"

На знак пошани їх і дружби, -
прийміть цю шаблю і коня
із люлькою Тараса Бульби!
За неї він згорів до пня
і ледве вирвався із нею,
коли знайшов її- душею!
А хто не дав і люльку ляхам,
чи ж може їм віддати Львів?!
Усім і всяким каміказам
давно пора від москалів
звільнити нарід свій і волю!
Прийміть же все і цю пістолю!"
Свої дарунки із поклоном
козак Огніші передав.
А кінь, ображений, з докором
протестував і, врешті, став
із блиском зубного оскала
він поруч віцеадмірала.
Огніші дякував душевно.
"А чим же я віддячу Вам?
Який дарунок мій ідейно
міг щось промовить козакам?
Бо камікази бідаками
були й згоріли із кістками!
Лише у мене із душею
зберігся самураїв меч,
що він з Вітчизною моєю
не гнув ніколи своїх плеч!
Він є священний, з талісманом!
Таким він буде й з отаманом!"
- Я дуже вдячний Вам, Огніші, -
сказав отаман козаків. -
А шаблі наші є не гірші
від самураївських мечів!
У цьому можете Ви точно
переконатися наочно.
І я прошу усіх вас, друзі,
летіти в гості у мій край,
і на того Великим Лузі,
де був колись наш табір, рай,
і на Дніпрі та Чорнім морі
ви там розважитесь в горі,

переконавшись у відвазі
до вас подібних козаків,
що смерть раніше каміказів
саджали до своїх човнів
і з нею гралися на морі,
в Криму, у Польщі і в Босфорі!!-
- Козакам слава!!- загреміли
біля трьох тисяч славних душ.
Вони уявно вже летіли
через високий Гіндукуш,
чи той бігун, полярне сяйво,
аби лиш не чекати зайво...
Та їхній старт спинив Огніші,
звертаючись до казака:
"Летіти з Вами ми радніші!
І їм не треба літака,
бо з їх костей лишився попіл!
А в нас на двох- один цей сокіл!"
Отаман свиснув всенебесно!
І кінь Огніші задріжав,
оскалив зуби і бомбезно,
громоподібно заіржав
далекосяжною луною,
що десь приземлилась стрілою!
І враз верталась бумерангом
всенаростаючих громів!
А вслід за нею з диким тангом
уже на обрії летів,
іржав, іскрився метеором
літак степів, як змії з мотором!
Безстрашні душі каміказів
умить на лінію дуги!
Бо два коні, в обіймах сказів,
немов смертельні вороги,
ураз на задні стали ноги!
Передні ж вирости, як роги!
Отак от ними привітавшись,
з оскал-усмішкою зубів,
і на єдину мить обнявшись,
і той, і другий присмирів...
І лише вуха їх, як роги,

чекали вершника й остроги...
Довкола них уже роями
снували душі каміказ,
на мить сідали комарями
і геть злітали раз-у-раз,
коли той кінь грозив їм вухом,
хвостом, чи струшував їх пухом...

П О Л Е Т І Л И ...

Та ось Огніші з отаманом
уже на огирях в сідлі!
Вони, зірвавшись ураганом,
несли стрілою їх в імлі,
немов хвостаті дві комети,
що мають вісім кулеметів,
і цокотять та сіють іскри
Чумацьким Шляхом навпростець,
через полярні обеліски
туди, - де кожний жеребець
літав безмежними степами,
і був грозою з козаками!
За ними мчалися чайками
біля трьох тисяч каміказ,
горіли й гаснули зірками,
коли зникали раз-у-раз
із їх очей казкові коні
у їх шаленім, мильнім гоні.
Душа Угаки заморилась
без корабля і літака...
Вона з Огніші примостилась
на мильній спині рисака,
і парувала з ним туманом,
слідкуючи за отаманом...
А вік чомусь у вікна хмари
усе частіше зазірав,
і свої більма-"окуляри", -
Москви "дарунок" протирав,
і стежив ще й конячим вухом
за десь якимсь ворожим рухом...
І враз, неначе біс з-за рогу,

петлею коней зупинив,
поставив їх на задні ноги,
і ледве вершників не збив
та не поклав під коней спини
із усього розгону й сили!
І хоч отамана й Огніші
той крик, і повід, остроги
ледь-ледь примусили їх спінно
на всі чотири стать ноги,
але вони з алярмом-храпом
убік летіли з переляком,
щораз дригаючи ногами,
неначе тисяча вовків
за ними гнались табунами
і вже, почавши від хвостів,
за ноги, черево й за ший,
за горло вже гризуть і виють!!
Вони летіли без оглядки
убік з Чумяцького Пляху
аж ген за Місяця рогатки!
І там, із рештками страху,
та з храпом їх на слід дороги,-
за Місяця сховались роги...
Які ж, які на небі звірі
на них навіяли той жах?!..
Огніші в час і гаракірі
з душі своєї вигнав страх,
а тут в очах його Угаки
піймав два зайчики і раки...
Та й сам Угаки-каміказе
не парашутив з літака,
не сів на страху перелазі,
але із цього рисака
і він, як злякана та муха,
злетів, рятуючи хоч духа!
Узрівши огирів у сказі
та їхній "танок" і той лет,
і всі безстрашні камікази
розсипались, як їх скелет!
Вони злітаються роями
і кожний з них пита очами:
- Чому?!..що трапилось з орлами?!

Чи, може, десь із лободи
гадюки блиснули очима?
Чому, яка була причина?!-
І ліс питальників у колі
трьох тисяч пар очей і вух,
що насторожились, як коні,
перетворилися на слух,-
чекали слова отамана,
як сонця й променів з туману.
Бо він, отаман цей козацький,
напевно зна і скаже щось,
чому і він під Шлях Чумацький
там зазірав, неначе хтось
його зірвати міг, як відьми,
і що там трапилося з кіньми?!
А він, як деревом вивірки,
з коня на Місяць переліз,
і з п'ятої на інші зірки-
у напрямку сузір'я Віз,-
подався навпростець пішечки,
як хлібороб- ланами гречки.
А біля Воза- принебесивсь
душею й вухом, та в імлі
свердлив очима, найжачивсь,
війям наблизивсь до Землі,
на слух і зір перетворився...
І враз, упевнений, підвівся!..

СМЕРТЕЛЬНА ЗОНА

- Так є!!- промив- я і коні
не помилилися! Ні, ні!!
Вони у цій смертельній зоні
на край багнетної стерні
ступивши раптом копитами,-
убік помчались літаками!
Ми є над зоною Голготи
усіх народів на Землі,
де їх чекають ешафоти
московських Іродів в Кремлі

від Лютого царя-тирана
і аж до Сосо⁹ Чінгіс хана,
Прощу летіть до мене духом
і принебеситись, як я!
Тепер прислухуйтеся й вухом,
і зрозумієте коня!
А що почуєте здалека, -
нехай розкаже нам Сека!
Сека:

- Я чую стогін і зідхання
та скрегіт цілих ще зубів!
У кулеметне матюкання
та свист кийків і нагаїв!
Там стогнуть нібито мільйони,
і б'ють їх люті фараони!
Я чую звуки там моторів,
сокир і пилок, тріск дерев,
скрипіння тачок камінярів
та лайку, бійку без перерв,
і табунів собак гарчання,
та передсмертні вже харчання!
Тепер вихрює аж до неба
відчай гвалтованих жінок,
і всюдисущий стогін- "хлеба!",
де гимном глушить їх басок:
"Чи є на світі ще країна,
де вільно диха так людина?"
Чомусь, крім радіо, ні пісні,
ні сміху там не чути ніде...
І лише постріли зловісні,
собак гарчання й крик гуде
під самим небом каміказним
із кулеметним "мат" відразним!..
Тут Сека, затуливши вуха,
підвівся, сів, устав, злетів,
а з ним і всі, як завірюха,
(лише Угаки ще терпів),
неначе ластівки снували
і - "Я не можу вже!" - кричали.
- Не можемо слухать Люципера
і весь бісівський той шабаш!
Там сліз і крові вже озера!

Там пекло, жах, розгардіяш!
Там край духової прокази!!,-
гуділи хором камікази.

Угаки:

- Я чую дзвони й богослужбу
та "Алилуя"хорове!
Там славить піп народів дружбу
і їх братерство зразкове...
Тепер анатема Мазепі
дунав і в підземнім склепі!
Клянуть і Симона Петлюру,
і Кальнишевського Петра...-
.....

Тут більма темряву понуру,
як два прожекторні відра,
і Сонце з ними у супрязі
змели аж до Землі наразі!
Тоді усі, як на долоні,
бо стало видно, як удень,
побачили й себе у зоні
таборів смерти, де, як пень,
на морі Білому від піни
лежали острови, як міні.
Від дива всі оторопіли
біля трьох тисяч каміказ!..
Вони й душею прикипіли
до них, до храму, де якраз
попи виходили суворі,
червонолиці- ніби хворі...
П. Кальнишевський:

- Так, кажете, й мене згадали?!
"І Кальнишевського Петра"?..-
Його слова тут залунали,
як вибух атомів ядра.-
Туди, в мою там домовину,
Москва і всю геть Україну
Мазеп угробила б живою
і прикувала б ланцюгом
на дні печер там під водою!
А вже осліплену, з більмом
таким, як бачите у мене,-

пустила б і на Клин Зелений...
Колись цариця Катерина,
повія "Матушки Москви",
і мати предурного сина,
на ті прокляті острови й
мене заслала дідом-старцем...
Бо... їй не спалося й з коханцем!
Бо Запорізька Січ козаків
була, як другий Пугачов
для Катерини. А поляків
за панські вуса тяг Орлов
і їй писав: "Варшава - наша!!"
Вона ж йому: "Ура, фельдмаршал!!"
Уже й в Україні терором
вона пожерла Гетьманат,
націлившись гадючим зором
і на турецький султанат,
і на Республіку Козацьку,
щоб і її вжалить зненацька.
Вона їй кісткою у горлі
і на очах її більмом
була в Іродіяди кодлі,
як Тараканова з Петром, -
її занози ті престольні,
що стали в неї- упокойні! IO)
Отак мене і Січ Козачу
вона рішила у труну
сховати, - як тільки собачу
закінчить з турками війну,
хоч за її вони атаку
без нас набили б їй і с....
у тім бою аж так завзятім!
Та в році тисяча сімсот
і сімдесят у тому п'ятім
війна скінчилась. Поворот
московських орд на батьківщину
почався через Україну.
Тоді цариця всіх каналій
дала таємний свій наказ,
щоб генерал її Текелій,
підступно оточивши нас
усемосковською ордою, -

примусив здатися без бою!
Мені з козаками й не снилось,
що ті союзні москалі
(та ж ми пліч-о-пліч з турком бились!)-
такі є зради ковалі!!
Такі є підлі, віроломні,
як і царі їх карколомні!!..

Огніші:

- Такими ж їх і в цьому році
пізнав Японії народ,
коли лежав уже на боці,
і в спину ніж дістав від орд
Москви, що договір із нами
топтали лаптями-ногами!!.

П. Кальнишевський:

Та їх такими незабаром
пізна весь світ і Вашингтон!
А Лондон з Черчіллі базаром
уже продав і камертон
ім разом з нотами своїми
і став на лапки перед ними!
Якби ж ми знали, що Текелій
до нас підлазить давуном,
тоді й ченці із Лаври келій
благословили б нас хрестом
тих москалів із їхнім цотом
похоронити Конотопом! П!

На наш: "Добрідень! Просим в гості!", -
Текелій, глянувши, як сич,
давав своїм накази гострі
умить атакувати Січ!

А нам- здаватися без бою
з клейнодами і булавою!!
У бурі гніву на шакалів
та їх багнетні їжаки, -
до шабель, крісів і пістолів
мої завзяті козаки
схопитися були готові!
Але шкода було їх крові...
І ледве-ледве пощастило
від бою стримать козаків.

Бо Січ відразу оточила
петля Москви з усіх боків,
і ті її гарматні цівки
лише ознак чекали бійки!
Хоч Січ здалася і без бою,
Москва і Церкву роздягла!
Усе геть знищила ордою...
Та ще й на "суд" свій потягла
мене із писарем Глобою
та з Головатим ще суддвою,
І їх заслала до Тобольська...
Обох в'язниця і Сибір
та зла тиранія московська
тримали в пазурях, як звір,
поки досмертна та в'язниця
їм не заплющила й зіниці...
Мене ж, козаків отамана,
у віці- вісімдесят п'ять,
цариця- здібна Тамерлана
і Клеопатру затиняє,-
веліла князю-фараону
живим ще передать Харону
мене з душею й тілом разом
на тих проклятих островах!!
І за таким її наказом,-
під тим собором он в хрестах
мене живого у печері,
не давши навіть і вечері,
похоронили із дороги
і прикували ланцюгом
ще до стіни і мої ноги!
Могильна темрява кругом
була щодня там і щоночі...
Тому осліплі й мої очі!..
У вічно темній там безодні
московських Іродів-царів
ніхто й на свята Великодні
єдиним словом не посмів
мене спитати й про здоров'я
у царстві Хама поголов'я!!
Цвіркун там краще соловейка
мені в могилі тій співав!

І щур, неначе канарейка,
зі мною оком розмовляв,
але ніхто з ченців-жандармів
в монастирі царицеславнім
не заїкнувсь до мене й словом,
коли й осліп я та оглух
у тій могилі під собором,
де втратив навіть зір і слух,
що їх забрали людожери
у вічній темряві печери!
**У ній сидів я безвихідно
аж цілх двадцять п'ять років!!**
І там ні раз ,наказу згідно,
хоч на хвилину ланцюгів
не розкували- прогулятись...
Про це не смів я й заїкатись!
Чернець приносив мені їжу
і мовчки подавав на стіл...
Нічим виносив нужник-діжку
і повертав її на діл
та мовчки, в темряві, злодієм
зникав московським чорним Вієм...
І так щодня в моїй могилі
той привид двадцять п'ять років
з'являвсь на віку мого схилі...
І я тому лиш не здурів,
що вже не чув його й не бачив
сліпцем старим, глухим, незрячим...
І він заплющив свої очі...

Настала темрява ураз,
як у могильно-вічній ночі...
Тоді всі душі каміказ
пізнали до всеї глибини
трагедію цеї Людини.
І силу всю цього Титана,
душі і тіла його міць,
яку в московського тирана
і коронованих чортиць
ті найпекельніші тортури
не випекли з його натури!
А він: -Прощу вас ще очима
до тих вернутись островів,

до Богом проклятих і всіми
страшних московських Соловків.
Їх саме оглядає й Сонце,
як ключ і люстру та віконце
до серця справжньої Росії,
до споконвічної Москви.
Там внук тої царевіи,
убивши батька й булави
престольної в крові досягши, -
мій стан в могилі тій пом'якшив!..
Коли я мав сто десять років,
і чверть століття вже відбув
у тій могилі кровосмоків,
де зір і слух давно забув, -
тоді той цар "благословенний"
пускав мене у світ вселенний!
Та я подякував за "ласку"
ченцям-жандармам і царям!
І всю здираючи з них маску, -
із нею залишився там,
де мій скелет під тим он храмом
усім кричить: "Я вбитий Хамом!" -
І він показує могилу,
де був похований: он та!
У ній здавила його силу
ще й та із написом плита,
де й каміказів усі дучі
читали слідом за Огніші: *)

*) У дужках - коментарі автора.

"Здесь покоїтся (замучений царями) прах
раба Божія (але не Іродів катів,
бо він був їх, Москви і Петербурга страх!)
Петра Кальнішевского (загрози москалів,
як) кошевого отамана некогда
(тут "некогда" - колись, колишньої читай)
Сечи Запорожской (яку та Вологда,
Печора і Нева віднесли за Дунаї)
сосланого в сію обитель (це Іродів
в'язниця-монастир з хрестами й на дахах,
з чекістами-ченцями царевиродків,

що й Кальнишевського закатували"в прах"! по указу Єя Імператорського Величества (цареповій, що їх "гуд-бой" Распутін був двора Романовського й) Імператриці Єкатеріни ІІ-(ой) на смиреніє. (У кам'яних мішках могил). Смірился (у могилі, де жив чверть віку, осліп, оглух та в сто тринадцять) і почіа іюля 9 дня(заснув навіки) 1803 года".

Чи не подібний на Голготи
був напис глуму на хресті?
І той, і цей на ешафоті,
і на хресті, і на плиті
"Сміряд" вінком ще й слів колючих
творців ідей протигадючих...
Плита і напис сатанинський
вінчали в душах каміказ
дух волі й символ український,
і їхні очі раз-у-раз
снували від плити й могили
до України Сина й сили.
Тоді Угаки та Огніші
Петра взяли на руки враз
і понесли його скоріше
до двох найнижчих каміказ,
а ті спонтанно перебрали
і вमितь до верхніх передали!
А ті все вище, вище й вище!!
І він, неначе у трубі,
летів угору і все ближче
до тих найвищих, що орлами
простерлись десь над небесами!
А всід, подібно урагану,
времів довкола нього шквал:
- Вселюдська слава отаману!!
- Безсмертний січовий Титан!!
- Маяк пізнання Московщини!!
- Герой і символ України!!-
А ті, найвищі камікази
(іх числа: тисяча п'ятвсот!)
коли його уже наразі

ніднесли аж до їх висот,
і він Полярною зорею
світив над ними і Землею, -
вони промовили надхненно:
- Аж до такої висоти
по всій Україні ідейно
у душах будеш Ти рости
і їх виводити з туманів-
до Кальнишевських -отаманів!!
І Провідною всім зорею
та міжнародним маяком
веди особою своєю
пізнати тиранії Содом,
її коріння підземельні
в Москві для всіх людей смертельні!!-
Ось так героя шанували,
вони кометою із ним
туди летіли, де, піднявши,
чекали й стежили за ним
Угаки й віцеадмірал Огніші
та їх усмішки - все ясніші...
Вони з пошаною на руки
взяли отамана свої
і принесли під звуки
вітальних маршів у раї
з низьким, по східньому, поклоном,
схиляючись до неба чолом.
А з ними разом і так само
вітали й душі каміказ...
Отаман їх уже й вусами
підводив з неба раз-у-раз
вкляючись на знак подяки.
Тоді промовив ще Угаки:
"Сини Японії героїв
шанують не лише своїх!
Вони й не глянуть на тих "гоїв",
що не наслідують таких,
як Ви - отаманів залізних, -
тиранам і в могилі грізних!
Якщо прикутих і в могилі
у віці до ста і за сто, -

Москва їх дух зламать не в силі, -
таких не подола ніхто!!
І хай же в'язень той Шелоні
у Вас сховається в долоні!
Народ, що має Кальнишевських,
Петлюр, Богданів і Мазеп,
народ Шевченків і Грушевських,
і волі вільної- як степ, -
такий народ Москви тиранів
замінить на своїх Богданів!!"
Кальнишевський:
Від імени мого народу
душевно дякую я Вам!
І дав Вам, Боже, нагороду,
щоб і Японії синам
не довелось того зазнати,
що я Вам мушу показати.
Хай світ Москву-Іродіяду,
її страховища печер,
її тих Іродів плеяду,
де кожний цар був людоджер,
хай всі її он там вивчають, -
у Соловках Москву пізнають!
Хай всі вивчають Московщину
у тих печерах Соловків,
у творі "Типи Сахаліну",
у таборах її рабів,
щоб не дурили їх із хамством
іще таким от святотацтвом.
Он ті "попи", що вийшли з храму,
усі дістали "сан" в Чека,
і служать Сталінові-Хаму!
Тепер та "братія" Чека
гостей дурачить з Вашингтону,
або з Парижу чи Лондону.
Вони і в храмах лають "матом",
коли до рук беруть хрести,
бо їхнім "папою" чи "татом"
наказано у світ нести
з його безбожного памфлету
лише "Сйбогу Бога нету!"..
І "Алиудя" сид-бієівських,
що там лунало аж до хмар

під сміх володарів кремлівських, -
є лиш дияволів базар!
То Рузвельтам війни данина, -
знуцання з Бога Духа й Сина!
Москва підступно, як пантера,
Христа поборює-хрестом,
Церкви- вертепом Люципера,
святеників- Огійчуком,
а всі релігії- цинізмом,
моралі смертю й атеїзмом!
У тому царстві Чінгіс-ханів
релігія лише одна:
безмежна влада Тамерланів
і їх тиранія без дна,
а всіх і кожної людини-
ярмо, батіг і хлів скотини!
У вас той стогін мільйонів,
собак гарчання, кулі свист,
удари й крики фараонів
та їх відразний "матний" хист,
і передсмертні зойки (глухо)-
морозили і душу й вухо!
Не відморозуйте ж і очі,
коли побачите тепер
рабів мільйони та їх корчі
в таборах смерти ССРСР,
що он від Біломор-каналу,
від Мурманська і до Уралу
кільчаться всюди давунами
аж ген до тої Китими
з Москви мільйонними рабами!
Між ними бачимо тут ми
і каміказок героїчних, -
дітей Христоьих, фанатичних...

Д І Т И Х Р И С Т А

Он сотні три, чи, може, й більше
людей, здебільшого жінок,
що ізольовані від інших,
де їх оточує вінок
кропивний, крісово-багнетний,

а другий далі- кулеметний.
Вони чекають всі Харона
і славлять Господа Христа,
але не Сталіна-Нерона,
що й він не всилі їх уста
примусити й тими вінками
Йому молитися- рабами!
Вони ще жодного наказу
Його не виконали! Так
ніхто й до смерти їх ніразу
із тих московських спец. собак
для них не змусить працювати,
ані ім'я своє назвати!
На всі до них Чека питання,
як і на весь її терор,
одна в них відповідь: мовчання!
Мовчання їх- це сила гор,
як Еверест- усевідпорна,
і буревісна, непоборна!
Мовчання їх росло на вірі:
в Москві царює -Люципер!!
І хто в найменшій бодай мірі
цій владі служить в ССРСР,-
той бісом є комуністичним
і пекла мучеником вічним!
Тому лиш їх імен і прізвищ
ніхто не зна в НКВД.
На всі питання тих бісовищ:
- Ім'я? Коли родились? Де?-
на всі тортури, бичування,-
одна в них відповідь: мовчання!
Тому Чека дала їм числа:
1, 2... 300... 800!...
Вони пливли, неначе Висла,
на шпиль Неронових Голгот,
де всіх під молоти-серпами
їх жали й кидали-снопами!
І так, як тигри ті Нерона
не всіх пожерли християн,
а ті, що впали біля трона,
роїлись Павлами із Савл,-
так само ці Христові діти
роїлися від куль бандитів!

Вони ставали на коліна
і припадали до землі
на всі накази брать поліна,
кухонний посуд, чи граблі,
лопати й мітли підмітальні,
або голки й нитки латальні.
Вони до цівки автомата
ішли з усмішкою й до ста!!!
І кожної душа крилата
свого там бачила Христа, -
до нього прагнула летіти!
Такі є ті Христові діти!..
Ось так Москва своїм терором
творила спротив і черниць.
Вони під Божим омофором
з вечірніх там і тут зірниць
кущилися Волосожаром ¹²⁾
під молота й серпа ударом.
І під московськими бичами
вони палаючи кущем,
що розгорявся й під шаблями,
зрікались визнати едем
диявола на світі Божім
і в їх монастирі Лебязім.
Своїм бойкотом фанатичним
царя і влади сатани,
своїм служінням героїчним
Царю небесному - вони,
готові повсякчасно вмерти
були Москві косою смерті!
А що, коли за їх почином,
і маси підуть до Христа?!
Хіба, за всенародним чином,
тоді і слуг Антихриста
комуністичного на троні
не завихрять вгорі долоні?!
Хіба усіх і всяких Савлів
дітей Христових чини й кров

не перевтілили в їх Павлів?!
Хіба вселюдська їх любов-
божественно-ідейна, чиста-
не перемаже й комуніста?
На превеликий жаль і горе,
ту віру й силу християн,
те Галілейське й Мертве море
забув той людський Іордан,
що плів їх душ солончками
до Біломор'я з Соловками!
Сюди Москва й дітей Христових
заслала всіх і звідусіль,
щоб Кармелюків богословних
не наплодилося, як хміль,
бо ці найвищі камікази
і тут негують всі накази!!
Вони он моляться..Багнети й
собаки лютої Москви,
її пістолі й кулемети,
те все, як бачите і ви,-
ще більше їх героїзує!!
Христова й жінка- не плазує!!
До них і всі ті уркагани
із самого людського дна
вилазять сходами пошани,
бо всі вони їх, як одна,
своїм чарують героїзмом
та їх безмежним гуманізмом!
О, гляньте! Іх уже батожать!!
Вони припали до землі...
Он тих за коси вже підводять!!
І хтось наказує в Кремлі,
з московським кулеметним "матом", -
прошить їх густо автоматом!!
Але... самі вони під кулі
свої он груди повели!!..
І, в серце ранені, патрулі
цівки угору підвели
за лотом душ їх:"Поспішайте!!.
Чому ж ви дивитесь?! Стріляйте!!!"
Угаки.
О, мій Огніші, камікази!
Поклонимось своїм братам
он тим і сестрам в тій оазі!!

Помолилось своїм богам,
щоб у Японії і гейші
були, як ці, за нас не менші,
але ще вищі каміказки
і камікази Соловків!
Щоб наш народ після поразки,
якби диявол ще привів
йому й Малют, Ягод, Єжових,
наслідував дітей Христових!!

Х Т О В І Н ?!

Коли в глибокому поклоні
біля трьох тисяч каміказ
до неба знизили долоні,
і молитовний їх екстаз
єднав з Вітчизною і домом,
тоді, як блискавка із громом,
упав і став біля Огніші
он той, хто їх усіх підвів,
потряс їх буревійно душі,
бо своїм басом загремів,
аж залунало Соловками
по всіх таборах островами!
Його чуприна, ніби грива,
звисала пасмами з плечей,
немов на скелях хмара сива,
яка пливла і до грудей,
порослих вовною малою,
затінена під бородою.
Орлиний ніс і очі впали
стріляли з-під наметів брів
на землю- в соловецькі далі-
обурення, протест і гнів
цього й на вигляд-Голіята,
що загремів, немов гармата:
"Московські Іроди і ви, Іродіяди,
прокляті Богом і всіма людьми!
Печерні Каїни, орда сталініяди,
Антихриста шакали і відьми!
Усіх, прокляті, вас затопить крові море,
і спалить вас огонь Содому і Гомори!!

Мужайтесь ж, терпіть, мої брати і сестри,
як наш Христос терпів за всіх людей і нас
Судила доля й вам хреста Голготи нести
за зраду тих рабів, що є довкола вас...
Вони Христа з душі, церков, із хат і стелі
заслали на Сибір- у снігові пустелі!
А слідом і самі, як слуги бісорога,
пішли й на Колиму шукати свого Бога!
І тут вони Його і всіх дітей Христових,
розіп'ятих за них, безбожних, мільйонів,
і разом з ними так катованих Москвою, -
пізнали Бога й вас- навчені сатаною!
Але й пізнавши вас- лишилися рабами!
І спина гнуть свої- обтяжені гріхами,
і служать сатані, вмираючи, як мухи,
а все нові й нові- такі ж є слабодухи!..
Якби ж усі були, як ви, Христові діти, -
антихристи самі там мусіли б сидіти!!
Тримайтесь, як Ісус з дияволом в пустелі!
Служіть усім зразком найвищих каміказ!
Переборіть потім, як Арарата скелі,
знуцань катів Москви і "Розстрілять!" наказ-
як я переборю і смерть свою між вами,
щоб світ увесь пішов за нашими слідами!!
І Вашими також- Японії герої!-
Звернувся він до них і далі вів такої:
-Безсмертні у віках, преславні камікази!
Хто смерть свою, як Ви, сідлає без наказів,
хто вершиком на ній, запряжений в ідею,
летить, як на коні, до Бога, в Галілею, -
ті моря Білого і Мертвого краями
не будуть гнути спин московськими рабами!
Пошана ж Вам і честь- Японії титанів!
І слава Вам усім вселюдська у віках!!
І хай живе народ Японії- тиранам
на смерть червоним скрізь і тут-на Солов-
ках!!"

І Соловки аж задрожали
від гимну-грому каміказ,
що десь на небі там співали
і викликали уже сказ
у всіх чекістів соловецьких
і в їх собак-хортів ловецьких,

Коли ж почули й "Ще не вмерла".
а слідом гучне й "Не пора"...-,
тоді зеніток їхні жерла
палили просто "на гора",-
на Місяця серпові зуби,-
бо й там українці й тризуби!!
І раптом гимни заніміли...
А Соловки тоді!:"Ура!!!",-
хоч камікази оніміли
тому, що вже он і Петра
почав той Голіят вітати
і від душі йому казати:
"Привіт небесний і козацький,
привіт мільйонів душ, сердець,
тому, хто в норах соловейських
носив терновий мук вінець,
до стін прикутий ланцюгами
та двадцять і п'ятью роками!
Що в тій столиці катування,
у вічній темряві склепів
і підземельного мовчання
німих там навіть і ченців,-
живим ще вийшов із могили,
де зір та слух Петра глушили!
Великомученику Січі,
що цілих двадцять п'ять років,
на ланцюгу прикутий двічі,
в норі той жах перетерпів
героєм- гідним отамана,-
привіт мільйонів і пошана!
У тому царстві половецьким
плита, могила і нора
в кремлі печернім соловейським
та Кальнишевського Петра
ім'я належить до священних
у сотень тисяч приречених!
Вони їм служать за джерела
і символ невичерпних сил,
що їх тиранії холера
щодня там тягне до могил
Вони їх хрещуть Іорданом
на бій з тиранів всіх-тираном!

За все те вільна Україна
у свій Софійський Пантеон
переховає свого Сина!
А соловецький Вавилон
і всі його пекельні нори
затопить Біле-Мертве море!
Про все те Господа благають
мільйони мертвих і живих!
Вони до себе приєднають
усіх релігій всіх святих,
усі народи всього світу,
усі джерела динаміту!!
Господь почує їх благання!
Господній присуд покара
і всіх Черчідів за старання
у сатани дістать "добра",
за полювання їх на злата
слідами Юди з Каріота!
І заки грянуть люті кари
Страшного Божого Суда
на всіх антихристів отари, -
я буду там, де їх орда
катує ще дітей Христових
і на кістках моїх, Петрових"..
Простерши руки, ніби крила,
- Благословенні будьте Ви! -
сказав, - і таємнича сила
на Соловецькі острови
його помчала метеором!..
І за Успенським там собором
упав він на своїй могилі
і вдень незримим спадуном,
що приземлився він на гриві
і бороді своїй орлом!
Тоді всі хором камікази
очима й душами в екстазі;
- Скажіть нам, пане отамане,
хто є той дивний Голіят?!!
Яке ім'я його незнане?!
Чому він, босий, своїх п'ят
там не взува бодай в онучі,
де лід-мороз такі тріскучі?!

І хто він був: силач незламний
і переможець всіх борців,
а чи пророк, апостол славний,
чи громовержець всіх басів,
а чи мікадо каміказів
і вартовий Христа наказів?!
І як багато в Україні
колись було людей таких,
як Ви і він, та є там нині
дітей Христа-Москві страшних?!
І хто він, хто є той сміливець,-
безстрашний, дивний українець?!"

ФИЛИМОН ПОДОЛЯКА

- То є наш славний Подоляка,
що має ім'я Філімон.
З усіх тортур і мук-ніяка,
що їх московський фараон
ще збагатив і Соловками,-
не в силі гнуть Подоляками!
Він був звичайним селянином,
але з душею козака,
Христа й Вітчизни вірним сином
(і протилежність Костюка,
що є Москви типовим смердом
з Подоляка цинічним псевдом)...
Була й родина в Філімона,-
сини козаці і зяті...
Їх фітільовщики Нерона
усіх угробили за ті
протимосковські їхні чини
в боях визвольних України.
Тоді- у двадцять першій році,
біля розчинених воріт,
що похилилися в розпуді,
знайшли ту шапку і чобіт
добрячих пару Подоляка,
що зник в тумані серед мряки...

І з того часу аж до смерти
за й найлютіших холодів
на Соловках- без страху вмерти
і від колимських морозів,-
завжди і скрізь ходив він босий,
розхристаний, простоволосий,
та невразимий для простуди
і від полярних холодів.
Його розпечені мов груди,
що в них завжди огонь горів,
шукали ніби прохолоду,
а босі ноги його- льоду.
Ніхто не знав в його родині,-
куди подівся Подоляк?!..
Його шукали в Україні,
але ніде, ніхто, ніяк
не міг пізнати його й сліду...
І...відслужити панахиду!..
А хто ж є той, що всіх дивує,-
печерний мешканець лісів?!
Хто від усіх недуг лікує,
які сміються з лікарів?!.
Хто в очі хворому глибоко
свої занурить око-в-око
і лиш:"Іди,- я помолюся!",-
а ліків жодних не дає,
і от не гріх, що й забожуся!-
як той видужує, встає,
хоч як там хворий він не буде!
Про це говорять усі люди!
Та всенародне шанування
все ширила не тільки та
чудесна сила лікування
його- подібна до Христа,
а й те, що він, простоволосий,
і по наметах снігу босий
біля печери в лісі ходить,
хоч би і як мороз там пік,
нікуди з лісу не виходить,
у все той Божий чоловік-
подвижник молиться в печері...
А що він там бодай вечерея,-
про все те Бог і він лиш знає,
Його боялися усі...

Спочатку й ліс той обминали
поважні навіть дідусі,
що хоч були уже й бувалі,
а ліс обходили подалі!..
Коли ж мисливці за грибами
Його побачили в імлі
сидячим з босими ногами
та з бородою- до землі,
на голові ж- копиця сіна,-
їх страху корчила завіна!! ІЗ)
Вони завмерли...-Боже! Хто то?!.
Чи то не сплячий лісовик?!
А чи тут річка є, болото,
і з них той виліз водяник?!..
Чи то не борода, а вії
пекельного, страшного Вія?!-
Підперши голову руками,
сидів у хащах він на пні,
і між колінами й бровами
(чи то коріння буйних пнів?)
уріс у землю із очима
і широчезними плечима...
У підземельній десь задумі
не чув він шепоту:"Помер?!..
Чи нас чатує, щоб на дубі
сухим посмажити тепер?!"
А вітер, листя ні шелесне...
Душа ось-ось уже замерзне...
І раптом, нібито в могилі,
почули тихий баса спів...
Він буревійно ріс на силі
і в хащах лісу загремів,
здавалось, стобасовим хором,
що залунав і поза бором,
коли той велетень підвівся
і аж до дна своїх грудей
повітря чистого напився,
та ним огонь душі й очей
вулканив вибухом розпук
і слід на нуд у пісні мук:

ПІСНЯ ПОДОЛЯКИ

Удень, вночі, у лісі і в печері,
і скрізь де йду й присяду на землі,
я бачу їх, - зійшлися до вечері
сини і дочки в рідному селі...
Мої сини, змагаючись з дубами,
і дочки всі тополями росли...
Вони корінням, слідом за батьками,
у рідну землю глибоко вросли.
І вулик той родини Подоляка
роївсь зятями, внуками й добром.
Його трощить, здавалося, ніяка
не зможе сила й ватрою під дном.
Але прийшли ведмеді із серпами
у кожнім пальці - замість пазурів,
а в хижих пащах їх із молотками, -
з гербом москвовських ленінських зубів!
І їх вели багряні яничари, -
кати ще гірші ворогів чужих,
що свій народ - під молотів удари
серпами жали в бандах Хвильових!
Вони народ свій гнали до комуни
медведів, мавт, шакалів і вовків,
що всіх рівняють, відібравши й тружи,
землею в ямах, як моїх синів...
І я прокляв їх разом з москалями,
пішов на прощу Господа благать,
щоб Він до Юд і Каїнів огнями
навчив народ мій і дітей палать!
Щоб він своїх червоних Кочубеїв
очима пік, нещадніше карав,
аніж московських, польських людожерів,
що їх, без Юд, давно б уже не мав...
Здавалось, небо загреміло
від гніву, голосу співця,
а від огню його горіло
уже і з другого кінця
у блискавичнім наростанні,
із ним палаючи в змаганні.
Здавалось, ніби два вулкани
із кратерів його очей
огню вистрілюють фонтани
і громи-блискавки з грудей

із кожним словом його пісні,
як стрільна, бомби горевісні.
Коли ж завмерла десь луною
у лісі пісня, - Голят
услід війнув їй бородою
і зник у глибині "кімнат"
своїї страшної печери,
з огнем в очах, як у пантери!
Тоді мисливці за грибами
щодоуху з лісу навпростець
і без оглядки й за брилями,
переганяючи й овець,
що їх спитавши: навіжені?!
від них тікали, як скажені!
І ще до вечора їх мами,
батьки, сусіди і тітки
від-вух-до вух, немов дротами
по телефону ті вістки
переказали блискавично
усім "довірочно" - публічно...
І хоч який страшний печерник,
хоч він і в снах уже лякав,
але й до себе (характерник?!)
найсміливіших дритягав,
що все там вешталось обабіч,
аж поки стали з ним віч-на-віч!
Коли ж побачили й дізнались,
який то Божий чоловік,
а потім ще й переконались,
як він недужи́х і калік
лікує всяких чудодійно, -
тоді вже слава буреві́но
про нього ширилася всюди.
Нього вже знала вся Волинь.
І потяглись до нього люди
і з дальніх київських долин
швидкими, ширшими струмками,
а на Поділлі і річками!
Вони, як повінь, комуністів,
розлившись, можуть затопить!
Тому, за вироком чекістів,
нього наказано скопити
і у Житомира в'язниці

замкнуть самітнім у піснці.
Отож, у двадцять шостім році,
зимом, босим, по снігу,
без шапки й застіжки в сорочці
ішов він мовчки й ні гу-гу
до тих червоних фараонів
і слуг житомирських Неронів...
Вони для нього непомітні
були так само, як і сніг,
що він, немов у спеки літні,
потів під пресом його ніг
і дихав паром з морозом,
ставав, як хворий під наркозом.
А він і без Христа сандалій
ішов наметаць снігів,
немов стіжечками конвалій
(чи жал осиних і гвіздків?!), -
оточений людським болотом,
як хата взимку- околотом.
Він так занурився у думу
і на Голгофу задививсь
очима втіленого суму,
немов цукують й умивсь,
що вся вселенна провалилась,
у небуття перетворилась...
З обіймів дива фараонів
перебирає уже страх,
а потім-в лапи скорпіонів
перехопив їх і той жах,
що став їм очі протирати
і їх- руками їх-щипати!
-Невже ж не холодно вам, діду?!-
один наважився спитать.-
Чи ви не хочете і сліду
свого на світі цім лишать?!
Чому не сядите на сани
ховати ноги там від рани
і від морозу у соломі?!..
А Подоляка(це був він)
стає на пень в снігу-полові,
і прогудів, як Лаври дзвін:
- Прощу вас зупинити коні!-
І коні стали на припоні.

Тоді він костур богомольців
на сніг глибокий кинув геть,
і став супроти комсомольців,
як втілена, патлата смерть,
що руки схрестила на грудях
і... бородою вб'є на людях?!..
Все глибше в очі поліцаїв
пірнав своїми Подоляк...
Все більш червоних "самураїв"
трусив смертельний переляк,
що їх пронизував морозом,
схилив униз їх очі з носом...
- Телята, бвзівки дурні ви!!-
гремів над ними басофон,-
із вами- лайдаки лініві,-
іде муж Божий-Філимон!
А ви про холод та про ноги,
одіті, взуті бісороги!
А ллші. голови вам на що?!
Невже ж ніхто із вас не зна,
не відчуває тут, ледащо,
як тепло нині, мов весна?!
Невже ж мізерні ваші душі
тепла не мають і галоші?!
Скидайте ж разом їх з чобітьми!
Ставайте босими на сніг,
і будьте ви Ісуса дітьми,
людьми не лише взутих ніг,
але й з багатою душею
і людським розумом із нею!
Ставайте босі поруч мене,
як я- муж Божий-Філимон!
Зніміть полуду з душ, із себе,
і хай Петро, Семен, Антон
хоч раз на вік геросм стане!
А вслід басищем тим як гряне:
- Я іменем і з волі Бога
наказую устати Вам!!
З чобіт роззути свої ноги
і босими, услід саням,
іти й мене так супроводить!!-
Чия ж то сила їх підводить
і швидко, мовчки роззува,

немов дітей скорботна мати,
на плечі кріси їх чіпля
з наказом- ними не стріляти,
і двадцять ще й п'ять кілометрів
веде їх босими й без ветрів ?!! I4)
Такого світ ще не бачив!
Бо де, коли і хто роззув
лише словами й присобачив,
як вірних слуг, і паном був
над тою вартою своєю,
що став він і її душею?!
Та ще й червоних поліцаїв!
На чудо-диво те моргать
і всі собаки від сараїв
біжать, німіють, не гарчать...
А люди лісом виростають,
до ніг тих босих прикіпають!
Коли ж ті сани із чобітьми
уже приїхали в район,
оточені громадно дітьми,
а в колі люду- Филимон
і босі міліціонери, -
там остовпіли Люципери ?!
- До божевільні! У в'язницю!!-
була команда вартовим,
а Подоляка- в колісницю,
що звалась автом вороним,
і до Житомира стрілою
майнув і зник він за горою.
Туди до нього у в'язниці,
пливли рікою звідусіль
ковбаси, сало, паляниці,
взуття і одяг, мед і сіль,
а він усе братам недолі
передавав у руки голі.
Та незабаром Филимона
Верховний суд УССР,
"мудріший" дещо й Соломона,
заслав аж ген до тих печер,
кремля й морозів соловецьких,
лютіших ханів половецьких!!
Але і там ходив він босий

і в найлютіші холоди,
розхристаний, простоволосий,
і до простудної біди
на чудо-дизо невразливий
той Голіят богоязливий.
На Соловках дітей Христових
сотні зустрів Філімон, -
своїх сестер, братів духових,
і зразу ж визнав їх канон
невиконання всіх наказів
ціною й смерті перелазів!!
А після того незабаром
вони там визнали його
своїм духовим отаманом
і пастирем овець Того,
Хто став їх дух Царем небесним,
простився з образом тілесним.
І він незламний був, як скеля!
У всіх і всяких карцехах,
мішках і норах того кремля
він перетерпів їхній жах,
але ні жодного наказу
і там не виконав ні разу!!
Тому він став авторитетом
і кримінального вже дна!
За ним усі пташиним летом,
немов за маткою бджола,
летіли Соловки громадно,
молилися й кричали стадно:
- Рятуй! Рятуй нас, Філімоне!!-
і на коліна- на льоду!
Тоді червоні фараони
команду дали на ходу,
і застрочили кулемети
у політ'язнівські намети!!
Навчені кулями і кров'ю, -
лише очима вже потом
вони з пошаною, любов'ю
вели розмови з ним гуртом.
І він учив лише очима,
хребтом дубовим і плечима,
та чином- прикладом зразковим..

А словом- закликком ні-ні!
Тоді б його судом військовим
спекли б відразу на огні!
А він усім служив віконцем
і соловельким сяйвом-сонцем.
Та ось у році тридцять п'ятім,
у січні десь наприкінці,
і в соловецькім пеклі клятим
зійшли надії пагінці
на ґрунті сонячної сили:
- Чи чули? Кірова убили!!!
Він був наступником і другом
самого Сталіна!!- Хіба?!..-
І в душах віра оре плугом,
надії почалась сійба...
Брати і сестри у Христові
мовчать... Говорять сни казкові...
- Чому ж заціпило всім разом,
і ніби в душах- переляк?!-
пита своїм громовим басом
братів і сестер Подоляк.-
Убили- так! І слава Богу!
А що й Антихристові роги
при тому разом не скрутили
із головою- то шкода!!..-
І двері пугачем завили,
немов віщучи: Біда!, -
коли він вийшов із барака й
дверима гримнувши:- Собака!!-
Минуло два дні. Уже стемніло...
Свята молитва хорова
скінчилась... Сестри гомоніли...
А хуртовина завива...
І раптом... що це?!.. до барака
заскочив ніби вовкулака,
начальник Третьої частини,
а з ним скажений Трубецкой!!..
І захищає їхні спини
ще й не абияки" конвой!
Чому ж вони в дітей Христових
і сон ув'язнюють, як хворих?!..
Начальник Третьої частини

очима наскрізь пронизав
усіх з кутків до середини,
а потім тихо запитав:
- Чи правда є, що два дні тому
тут Подоляк гучніше грому
про Сталіна сказав з злобою...-
і він...навів його слова!!..
Від них схилилася німою,
глухою кожна голова
аж до колін дітей Христових,
чекаючи ударів нових...
- Чому ж- пита- ви оніміли?!..
що до Антихриста рабів
ви озиватися не сміли
іще від перших наших днів,-
про це я, певно, добре знаю...
І все ж таки я вас питаю:
хто вічну правду десь на небі
шука,- той мусить на землі
її назвати при потребі
і в Соловецькому кремлі,
бо правдою є правда всяка!
Чи ж говорив так Подоляка?!-
Ще нижче голови схилились
і заховались між колін...
Ще дужче їх серця забились,
в легенях- ніби газолін!..
Серед могильного мовчання
глухі, придушені ридання...
- Іди із нами, Филимоне!!!-
дуна команда. Підвелись
Христові діти й невимовно
із ним очима обнялись,
поцілувалися- востанне!..
Перехрестившись на прощання,-
він сміло вийшов із катами...
настала мертва тишина...
Христові сестри із братами,
пригноблені й- чия ж вина?!!
схидяють голови все нижче,
до дна пекельних мук все ближче...
- Між нами є тут Каїн-Юда!

Хай вийде з нашого шатра,
і кожний з нас простить, забуде
(найстарша каже з них сестра)-
Йому ту зраду і донос,
як Юді їх простив Христос!-
Та Юда-Каїн не підвівся...
Хоч був, напевно, й не один
між ними й Валюхом "молився",
заслідував їх спротив, чин,
наставлення дітей Христових,-
чекав тих слів Подолякових...

Камікази

Ой, що Ви, що Ви?! І між ними
були ті Юди й не один?!

Кальнишевський

Серед дітей Христа такими
не може стати ні один!

Але підіслані сексоти
ішли до них не без охоти,
щоб не виконувать накази,
лише "молитися" щодня,
і, як таємні душелази,
служити вухами Кремля.

І Филимона їх доносом
кати скосили під откосом,
тієї ж ночі розстріляли.... 15)

Угакі (до каміказів):

- Помолімось, брати за нарід наш японський,
щоб кожний його син, родина і дочка,
якби судилось їм зазнати бич московський,-
наслідували б дух і чин Подоляка!

І тих сестер, братів, усіх дітей Христових,
що їх не подола й тиранія Кремля!

Помолімось за те, щоб духом непоборних
присяк і наш народ, і всі, і вся земля!

Помолімось за те, щоб нарід наш японський
тих Каїнів і Юд усіх Подоляків
не мав ні одного, -запроданців московських,
щоб кожний їх жахавсь, як гадин і щурів!-

- Амінь!-засвідчив Кальнишевський, -
народ Японії рабом

не буде Іродів московських
на троні й з атомових бомб!

І він московських яничарів
в огні палитиме вулканів!
Бо це ж вони Москви тиранам
і в Україні свій народ
із кулеметами й наганом
вели в ярмо червоних орд
із їх комунами й Содомом,
що їх зустрів він-Филимоном!
Але пізніше буде мова
про Юдо-Каїнів з ніщот
зразка Миколи Фітільова,
що свій народ на ешафот
Москви вели голодоморний
і в тридцять третій рік голодний.
Тепер я хочу розказати
про тих України синів,
до Вас подібних, що звільняли
її з неволі москалів
ішли ціною хоч би й смерти, -
аби рабами їх не вмерти!
Що брали з Лаври і Софії
Ісуса храмові бичі
і їх- на бій з червоним змієм-
перетворили на мечі,
щоб ними гнати геть дракона,
як Бог-із храму Соломона!
Даю картину Вам типову
із дев'ятнадцятих років,
коли чекісту Фітільову
таких України синів
вели скидати в ями-труни
в ім'я московської комуни.

МЕЧЕНОСЦІ УКРАЇНИ

У Великих Сорочинцях І6)
не сорок ченців
молилися опівночі:
то сім козаків
збираються в світ-за-очі
із села рушать,
добувать мечами долю,

кулями низать
ворогів народу й волю
у крові скупать.
У крові московських хамів
і Чека Малют,
нових Леніна тиранів
і Каїнів-Юд.
Всі вони- як мак у полі,
кров із молоком.
У Сорочинець Затоні
виросли гуртом,
в семінарії учились,
купались у Пелі,
і дівчата прокидались
у чарівнім сні.
Всі військові і старшини.
Всі вони були
цвіт народу України,
а в боях- орли!
Ось отаман їх- Ростовський,
і Максим Куслій,
Дядюренко і Каплонський,
Боасло Василь,
і Лука тут Винниченко.
Всі- учителі.
Двері рипнули тихенько
в іржавій петлі...
Увійшов електроструму
майстер і штукар,
ворог темряви і суму,-
Олександр Пушкар.
Північ. Тихо у Затоні.
Уже й молодь спить...
Біля столу на ослоні
отаман сидить.
Не отаман, а картина:
нібито вінок
кучерявилась чуприна
з пуху ластівок
і трояндами дягала,
як вінок жалоб,
на чоло і нависала

аж до віі- щоб
зазирнути в його очі,
чорні, як смола,
і пружиною відскочить,
коли з них стріла
за стрілою вилітає
з-під наметів брів,
і гремить, огнем палає
його слово, гнів.
В них, очах тих, вирували:
мужність козака,
сум і радість виринали,
жвавість юнака,
чесність, розум і упертість
батька і дідів,
та упевненість, сміливість,
сила й влада левів!
Брови крилами зростались
і, густі, як ліс,
чорні- гусінню спускались
на орлиний ніс,
до отави його ніжних
молодих усів,
до конвалій білосніжних
в усм шках зубів.
Як береза- кучерявий,
явірно- стрункий,
як лоза- гнучкий, смуглявий,
і як дуб- міцний,
обдарований красою,
ніби син богів,-
він обтяжений був злою
долею бісів.
Вісімнадцятого року
десь наприкінці й
дев'ятнадцятого року
цілі місяці
Україна червоніла
від крові й пожеж
і руїною чорніла
від московських вез.
Банди Леніна чумою

ширились в містах,
азіатською ордою
сунули в степах,
і з наганами, ножами,
в'язками гранат
прямували і ночами
до заможних хат,
до статечних хліборобів,
і до вчителів,
пан-отців і агрономів,
лікарів, дяків,
до "петлюрівців", гетьманців,
всяких "буржуїв",
хто нажив майно, червінці,
хто з тарілки їв.
А, звичайно, лізли в хату й
догори все дном
і в льохах перевертали.
Скарби й дукачі,
одяг, золото шукали
в скринях, на печі,
в коминах, за образами,
в пір'ї, подушках,
у горшках, за рушниками,
рилися в долівках,
на горищах і по стріхах,
в димарях, льохах,
у коморах і засіках,
в клунях і сажах.
"Де ще золото, червінці,
контр-буржуї?!..Мать!..
що за пазухою?!" Жінці:
" А ну, - показати!!
Признавайся, де сховали?!!"
і з нагана: бах!!
Все на хури поскладали,
і господарів погнали!
В селах- Страх і Жах!!
.....

Від Сорочинець наліво
кілометрів п'ть,

виріс хутір Базалія,
де мав бути й зять.
На тім хуторі Ростовський
день і ніч не спав:
самосуд усебісовський
і на смерть чекав!
Он де він, як човен в морі,
як кременний дуб,
пада, хилиться від бурі,
учепився в чуб
кучерявий свій руками,
біля столу сів,
і, пригноблений думками,
мов окам'янів...
"Все пропало! Я загину
і сина заб'ють,
а стару й дочку Христіну
на Сибір зашлють!
Або скажуть: "Під тинами
віку доживать!!"
І під хатами, з торбами
будуть старцювать!
А мій хутір, все оголять,
як собаки- труп!
Бо він очі їх моволить,
визнавців халуп!!.
І він голоду підводить,
глянув на дітей...
Син- орел по хаті ходить,
а дочка очей
не спускає з Олексія,
чарівна й сумна,
як на образі- Марія,
коли смерть, труна
розлучала її з братом
і з самим Христом.
"Де ж ховатись йому з татом,
коли за вікном
свище, висе хуртовина
і намети скрізь?!!
Жах!!!"- здригається Христіна
і намісто сліз

покотилося, побігло
із очей до ніг,
мов живе, блискуче срібло...
А лице, як сніг!..
"Діти мої, мої зорі,
яблуневий цвіт!
Я сміялася від болю,
коли ви на світ
народились, голуб'ята,
не спускала з рук", -
стогне мати, розіп'ята
на хресті роздук. -
"Я щовечора купала,
доглядала вас,
пеленала, вартувала
і в північний час
сон дочки моєї, сина,
голуб'ят моїх,
щоб ні муха, ні пилина
не будила їх!
І вирости ж ви на радість,
утіху й людям,
і на добру славу й заздрість,
приклад матерям.
І до мене, як до матки
бджоли у рої,
господині туди з хатки:
"Може ми свої
скоро будемо святами?!..
За що ж, Боже мій,
ти караєш нас бісами
в бурі сніговій?!!
У тій бурі смерть полює,
висє за вікном,
і мене, дітей вартує
з трунами й вінком!..
З вами ляжу я живою
в крижану постіль,
і зогрію вас собою
від морозних стріл!..
Не залишу я Христину,
не піду від вас,

мій соколику, мій сину,
є цей проклятий час!!"
Син до матері схилювся,
очі цілував,
і сльозами її вмився,
ніжно пригортав...
"Не одна Ви, мамо рідна,
на Голготі цій,
не одну Вас, моя бідна,
розпинає Й.свій
кат-запроданець московський:
Фітільов- садист,
Коцюбинський і Петровський,
і сільський чекіст.
Ці червоні Галагани
москалів орду
привели, нові дворяни,
на свою біду,
що й до них вона прибуде,
лише опісля,
бо рід Каїна і Юди
не мина петля.
Тож Україна червона
від крові й пожеж,
бо стодумна і стомовна
від московських вез,
бо народ не знає, де він,
і куди іде,
і куди його Сусанін-
Ленін заведе?!
Подивіться: он заграви
червоних півнів!
Іх розбійники-Варави
жидо-москалів
випускають табунами
до заможних хат,
і нацьковують хортами
криміналів рать
грабувати все, далити,
нищити до тла,
а господарів топити
у глибинах Псла!

І наш хутір Базалія
не мине когут.
Придстить з гостями Вія,
а тоді- капут
неминучий і нещадний
усьому і нам!
І в цей, мамо, час заглядний,
цей ж ночі Вам
треба з батьком непомітно
з хутора тікати,
кудись виїхати безслідно,
і перечекати,
як на горі Апараті
пересидів Ной.
Вірте, мамо: у цій хаті
буде жити той,
хто розлучиться із нею...
Хто залишить двір,
та з громадою своєю
хати ці, як звір,
захищатиме від ката:
жида й поляка,
а насамперед від "брата"
Ваньки- русака!
Ми до Курська його й Тули
добре проведем,
щоб навіки вже забули,
де ми і живем!
А тоді нам долю вільних
подарує й Бог,
і зведе у хатах рідних
нас з усіх дорог!
Знаю, мамо: у могилу
краще б Вам лягти...
Але майте віру й силу
лихо обійти,
пересидіть хуртовину
у чужих людей,
і вернуться щасливо
до своїх дітей!
Хай козачкою, матуся,

цю перейде путь!
А Христина і бабуся
у Затон підуть
до старої жити хати.
Я перевезу
і з майна там заховати
дещо відвезу.
А тоді піду я волю
й долю захищать!
Та і Вам ще, Батьку, зброю
доведеться брать!
Тільки б маму відрядити...
А тоді ми вас
і народ свій боронити
будем, як Тарас
із Остапом до загину
били поляків!
І проподем Україну:
Юд і москалів
із коріння і бадиллям
кинем за межу,
як кукіль, отруйне зілля!
Правду я кажу?"
"Правду кажеш, сину! Вірно!" -
батько відказав,
і, як ранений, повільно
із-за столу встав,
подивився на дружину,
глянув у вікно...
"Ну, стара, готуй торбину!
нам уже давно
час рушати у дорогу!
Тільки не ридай!
Жити будеш у небоги, -
недалекий край!"
Повернувся до Христини,
біля неї став,
і з грудей її до спини
коси переклав.
Приголубив і востаннє,
може, цілував
свою дочку. На прощання

заповіт давав:
"Щоб не трапилось, дитино,
за найтяжчих бід,
моя донечко, Христіно,
не ганьби наш рід!
І продовж Його у славі
добрій між людей,
щоб були й вони аскаві
до твоїх дітей.
Ти вродлива, як і мати
у дівочі дні,
та не спробуй загуляти,
і не смій мені, -
не знеславлюй себе жидом,
москалем не гань,
не страмись із нашим бидлом!
Не ходи за грань,
де півні, коті гуляють,
і, як жук у гній,
лізують в смітники, шукають
курочок, повій!
Пам'ятай, що ти людина
і дочка моя!
Хай же чиста, як сніжина,
буде честь твоя
і душа у всеросійським
Леніна багні,
на смердючім, всежидівським
шабаші брехні!!
У безбожному їх царстві
Бога не забудь!
І в усякому шахрайстві
чепорочна будь!
За народ свій і до ката
у могилу йди,
полюби Його, як брата,
як жидів- жиди!!
Не кусай Його; як суки,
злі і потайні,
а подегшуй Його муки
равні і страшні!
І дітей своїх такими

допоможе й Бог
тобі вчити ще малими
гнать з усіх дорог
ворогів свого народу,
рідних сел і хат,
захищати їх свободу
від усяких заїд!
Рідні звичаї і мова
є душа твоя,
і без них ти, - як полова,
кокос без зерна.
І народ без них одвіє
на смітник тебе,
як зозулю, що не гріє
і сама себе.
Свою Матір до могили
і в труні шануй,
про здоров'я її, сили
над усе пильнуй!
Хай же Бог тебе рятує
від усяких бід,
долю й щастя подарує
на багато літ!
До побачення, Христіно!..
Ти мене чекай
у Затоні... А... можливо...
і навік прощай!"
- Тату! Тату!!!- заридала,
шию обняла,
до грудей його припала,
слізки облила...
Тату! Рідний мій Татусю,
ой, куди йдете?!
І для чого ще й Матусю
з хати ведете?!-
Батько дочку приголубив,
ніжно цілував
її скроні, очі, губи,
слізки орошав.

І просив: "Не плач, дитино,
Маму пожалій!..
Заспокійся на хвилину,
будь- як Олексій!.."

Але мати не ридала:
біла вже, як сніг,
на торбину вона впала
біля дочки ніг,
простогнавши: "Сину! Сину!..
Донечко моя!..
Вас не лишу й на хвилину,
хоч загину я!.."

І зомліла.. А у сина...
Він не плаче, ні!..
На губі то кров і слина,
і рани зубні...
Та дурниці ті з губою
він уже лишив,
і холодною водою
матір окропив.
Посадив її на лаву,
біля неї сів,
і пожежну ту заграву
затинить хотів.
Але в сінях затріщало,
скрипнуло дверми,
скло у вікнах задримало,
нібито відьми
із бісами гарцювали,
дерлися в шибки,
і, як пугач, реготали,
вили, як вовки!

Мати з бабою молились:
- Свят! Свят! Свят! Свят! Свят!!
Спаси, Господи!!!"- хрестились,
а душа- до п'ят!!.
Переглянувсь батько з сином...
Погасили гніт...
І очима понад тиню

бігли до воріт...
Прийшла дух Христіна...
"Тату! Скільки їх?!"
"То люте хуртовина
і вихрює сніг!"..
Відлягло... Гора упала
із дуні і плеч,
а ще важче нависала,
як дамоклів меч!..
"Ми досидимось до лиха!
Час уже рушать,
поки буря не затихла!
Де ж тебе шукать
я повинен, любий сину?
У яких військах,
чи загонах за старшину
будеш у лісах?"..
"Ми до армії Петлюри
на Поділля йдем,
і Тютюнника там Юри
штабу не минем!
А раніше, як рушати
до тої межі,
благословіть мене, Тату,
наточить ножі
і у Миргород заскочить
до катів Чека:
хай за всіх і все віддячить
ім моя рука!!"
"Благослови тебе, Боже,
покарать мечем
це потворище вороже й
випекти огнем!!
Але так роби це, сину,
щоб не знали нас,
бо і бабу, і Христіну
закатують враз!!"
- Батьку! Я їх покараю,
хоч би нас і всіх

перевішали у гаю
під ворожий сміх!!
Але я кінці у воду
заховаю так,
що Чека не визнає зроду, -
хто такий Дубчак?! -

.....

Не собаки то скажені
з піною в ротах
мчать і виють, навіжені,
крутяться в степах!..
І не гадів то отари
без руки і ніг,
на хвостах пружинять хмари,
свищать, як батіг!
Не вовки то і шакали
білого коня
гонять срілами, догнали
і гризуть до пня!
І не бджоли то роями
білими снують,
розлютовані осами
жалять і гудуть! -
То шаліє хуртовина,
як на морі- смерч,
як та мати і дитина -
у огні до плеч!!
Хто ж в таку лиху годину
все майно лишав,
кидав хату і дитину, -
злодієм тікав?!
Хто у бурі тій голосить,
тужить і рида,
на колінах Бога просить,
молить і блага?!
У кого там в серці пекло,
крига у крові,
а в очах навіки смеркло,
ніч у голові?!

У кого на душі камінь
скелею звалився,
хто від сонця світла в темінь
раптом провалився?!..
То батьки в тій хуртовині
на Голготу йдуть
із хрестами на їх спині,
і вінки несуть!
А дочка і син очами
поглявають шлях,
де батьки їх із торбами...
О, який це жах!!-
Оглядаються, постоять...
перехрестять їх,
щось у Бога й бурі просять
і в усіх святих!..
*Спотикаються і далі
у снігу бредуть...
То московські їх скрижали
до труни ведуть!!.
То розбійники державні
з хати їх женуть!!.
Уже діти їх не бачать,
а вони- дітей!..
Лише явори маячать,
ніби стогнуть: Геї!..
Ой, для чого ж ви садили,
поливали нас?!..
І кому добро нажили,
гідне на показ?!
Скільки ж вашого тут поту
росами зійшло,
скільки праці і клопоту
нанівець пішло?!!
Для дітей усе ви дбали,-
лишили й дітей!!!
Уже діти й бабу взяли,
сіли до саней,
і женуть, паруть коні
у снігу до плеч,
замітає їх у полі
буревійний смерч!..

У таку лиху годину
і собак на двір
не пускають, а людину
той московський звір
виганяє тисячами
із осель їх геть,
і ярами та лісами
гонить їх на смерть!!.

*
* * *

У Сорочинцях лягали
і гасили гніт
незабаром, як сідали
кури. Бо на дріт
не побіг сюди від Маркса й
Ленінових дум
із під зоряного Марса
електричний струм.
Навіть гас- і то є мрія
на чимало зим!
По всіх хатах туманіє
каганечний дим...
Черепок і гніт, олія,
де-не-де свіча
була справжня, а не мрія-
"лямпя Ідліча" (7)
Північ. Тихо у Затоні...
Уже й молодь спить.
Лише в хаті Олексія
каганеч горить.
Он він слухає уважно,
ніби вартовий,
до дверей іде поважно
і пита: "чужий,
а чи свій і хто никає,
ходить по дворах?
Хто опівночі блукає
бісом на відьмах?!"
" Я з весілля у Марини
і Дем'яна Кроль, -
похмилитись до Христини!" -
відповів пароль.

Увійшов електроструму
майстер і штукатур,
ворог темряви і суму, -
Олександр Пушкар,
що на нього вже чекали
шість товаришів
і до вінець повні чари й
страви до книшів.
Присідає й він до столу.
Олексій пита:
"Коли йшов ти по Затону,
рижого хорта
не помітив за собою?
Чи не ліз котом,
людоловною лисою
за твоїм слідом
шпиг Сіренко ненароком?" 18)
Усміхнувся Пушкар.
"Та була мені морока!
Ніби той комар
від Чека й Петра Сіренка
молодий шпигун
реп'яхом, неначе п'явка,
причепивсь давун.
Доганя й питає "грізно":
"А чому не спиш?!"
Звідкіля й чому так пізно?
І куди спишиш?"
Оглядаюсь - комсомолец
і Легейди внук.
Жовторотий віком хлопець,
але вже павук!
"Та.. спішу я на морозі
верші потрусить!"
"О, то нам і подорозі!
Рибу десь ловить
і я встану й опівночі,
забуду й дівчат!"
А свої гадючі очі
відверта до хат.
Починає манівцями
тихо розмовлять,
павутиною, сільцями,

петлями снувать...
То він люто лає "матом"
на адресу рад,
а Петлюри стає "братом"
і зітхає, гад;
то як воша до кожуха,
до кишені- жид,
залізає в очі, вуха,
голубом на вид.
І цигарками частує...
"Риби наберем
і до мене- пропонує-
випити заїдем!"
Бачу я - погані жарти,
у цього осла!
Він шукає собі смерти
у глибинах Псла!..
Підійшли до ополонки...
На Покровський дзвін
б'є дванадцять.."Де ж шнурівки?"
Нахилився й він
аж до криги головою...
І.. в єдину мить
опинився під водою
і на дні вже спить!..
"Добре, добре, та ще й дуже!-
Олексій сказав.-
Не одно життя, мій друже,
ти урятував!!
Ну, панове, беріть чари
і сушіть до дна!
Хай освітить чорні хмари
райдуга вина!
За Соборну Україну
без Сіренків- Юд,
нездоланну, самостійну,
без ярма і пут!
І за волю, єдність, згоду,-
як сім'я одна,
Українського народу
вип'ємо до дна!
А тепер вино і страви
хай чекають нас,

бо важливі наші справи,
і зібрав я вас,
мої друзі, не гуляти!
Бути чи не бути?
Жити нам, чи умирати?
Ось у чому суть!
Ось які тепер питання
руба вже стоять.
І на них ми без вагання
мусимо сказати:
Так чи так?
І- тільки так!!
Всі ви бачите руїну...
Орди москалів
знову сунуть в Україну
з іменем "братів".
Вони гірше, ніж татари,
у диму пожеж
насуваються, як хмари,
від московських меж
нарід наш і Батьківщину
"Самовизначають",
Україну й Московщину
знову "воз'єднують":
і брехнею, і терором,
підступом, мечем,
і жидівським комісаром,
і Чека бичем,
і держа ним баидитизмом,
і зрадою Юд,-
і московським комунізмом
Ленінових пут!
Ось, приміром, у Полтаві
скаженіє як
у чекістівській заставі
Гуров-маніяк:
два лиш місяці спускає
він у Борсклу крон,
а четверту вже кінчає
тисячу "хахлов"!!
"За два місяці- четверту?!!"-
запитали всі.

"За два місяці- четверту:!"-
ствердив Олексій.-

Так у гордому екстазі
цей москаль і Хам
у вампірячому сказі
вихвалявся сам!"

"Смерть проклятому чекісту
хай мол рука
дасть цьому кокаїністу!!!"-
вигукнув Лука.

"Смерть вампірові і кату!!!"
присудили всі.

"І нещадні муки гаду!!!"-
ствердив Олексій.-

Він узнає незабаром,
що й його чека,
коли ми одним ударом
знищимо Чека

Миргородську із братами
рідними й в смолі,
з Литвинами ще й жидами
на її чолі!

Литвинів цих і всі діти
знають на селі.

"Ой, куди ж мені вас діти?!..-
плачуть матері,

як почувуть про чекістів
цих братів-жидів,
і загін їх терористів,-
гуровських катів.

Вони Гурова в Полтаві
хочуть перегнать,
і змагання їх криваві
можуть ще забрать
сотні й тисячі з повіту
за короткий час,
умогилить всю еліту,
а також і нас!

Від шакалів цих Гурова
у Чека помер
наш Юрасов і Шокрова,
потім інженер
Вертелевський і Легейда,

далі адвокат
Кондюренко і студента
ще замучив кат.
Жертви ці є лише перші
з начого села,
як і в Миргороді-Пельше,
Бойко і Чвала,
Чех, Письменний, Маковецький
і сімнадцять з ним, 19)
що їх трупів ряд мертвецький,
рядом- показним
біля Кибичень над пляхом
чи не вісім днів
потрясав і коней жахом,
ім'ям Литвинів!!
Так без суду і закону,
злочину й вини, -
сіє жах свого терору
Гуров, Литвини.
За два місяці- чотири
тисячі "хахлов"
на Полтавщині вампіри,
як поліна дров,
як собак зарили в ями
без труни й хрестів,
щоб зігнути народ рабами
москалів, жидів.
Тож і ми- його старшини,
ще й учителі,
як рішили вже Литвини, -
маєм бути в землі!
Біля наших у них прізвищ-
*хрестики стоять,
що на мові цих потворищ
значить: **Розстрілять!!**"
Тут, як вихором підняті,
всі на ноги- враз!
І пістолі уже взяті,
а в очах їх- сказ!
"що-о?! Хрести уже над нами?!!"
Бироки жидів
над старшинами, синами

вільних козаків?!!"
- Смерть Чека й обом Литвинам!!
- Смерть скаженим псам!!
- Смерть Маскві й її вампірам!!
- Смерть большевикам!!
- Присуд є ваш всенародний!!,-
Олексій додав.-
І якщо він Богу вгодний,
то я так гадав
волю виконать народу
у найближчий час,
і кінці сховати в воду
від Чека- до нас.
Ось наступної неділі
семеро нас душ,-
всі гуляєм на весіллі
у Якова Труш
і в Параски- молодой.
Зброю не забудь,-
і пістолі, і набої,
бо все може быть!
Пізно вечером зникайте
із очей дівчат
непомітно і рушайте
до своїх мов хат,
а збирайтеся у мене
Максим і Павло,
а ви всі, і ти, Семене,
йдіть до Боасло.
О дев'ятій - всі у зборі.
До підводи я
однієї візьму коні,
друга- Василя.
Півдесятої години
будем виїжджать,
і провулками- глухими,
де й собаки сплять.
Ми у Миргород поїдем
до Чека-на"бал ",
а дорогою заїдем у Калдишин яр.
Там у лісі, біля хати,
сніговий намет

переховує гранати;
кріси й кулемет.
Вони стануть у пригоді
і послужать нам
у щедрішій нагороді
не лиш Литвинам.
Де Чека- усім відомо. 20)
Навіть і коза
наїжачено, крадькома
поз той двір Ксьондза
по Сорочинській проходить,
і- як хорт тіка!
Бо і кіз стрілою гонить
кров з льохів Чека!
У будинку тім чекісти
і їдять, і сплять,
та гадають терористи,
досить вартувать
одному лишне арміїццо
їх спокійний сон,
дозналяючи китаїццо
пити " самогон.
Із Литвинами там вісім
у Чека їх спить.
І усіх їх лишне ми сім
будемо будить-
присипляти всіх чекістів
кулями на смерть,
а тоді зникати з міста
якнайшвидше геть!
Діять будем блискавично
у тої карі час,
і вони там, безперечно,
не втечуть від нас!
Поліцаї недалеко
віч Чека живуть,
але ми уже далеко
будем, як приїдуть
вони, сонні, рятувати
трупы Литвинів,
і, чалякані, стріляти
будуть на граків-
Хай гадають, що в загоні
сотні нас були,
не розкажуть наші коні,
скільки відвезли

вас до Кибинель полями,

нас- на Ромодан!

А там далі- поїздами...

Ну, так як мій плян?.."

- Дуже добрий!

- Бездоганний!

- Плян твій, друже, гвіняльний!!

Боасло Василь

і руками, і зубами,

і кулями вмиць

не лише над Дитвинами

Його там здійснить!!-

- Ви- козакі, мої друзі!-

каже Олексій.

- Але хлопці! Ні подрузі

коханій своїй,

ані мамі на прощання,

ні своїм катам

на їх люті мордування,

ні товаришам-

ані слова!! Той, хто скаже,

або зрадить нас,

хай від кулі, Юда, ляже

у найближчий час!!

Присягнімся ж таємницю

нашу зберігать,

як очей своїх зіницю,

і в труні сховать!!

"Присягаєм урочисто!!"-

підвелися всі,

і в очах їх променисто

блиснули огні.

"Ця присяга є військова!

Таємниця теж.

Як військова наша змова.

І тому їх меж

вартувати у нас мусить

пістоля і смерть!

Хто ці межі переступить, -

у могилу геть!!

А тепер Петра Сіренка

мусимо судить.

Бо душа його підленька

може наробити

не одну ще копу лиха,
і не тільки нам,
але й інших може стиха
збути москалям!
Ми з ним вирости, учились,
працювали тут
з ним і плянами ділились,
як від нових пут
Україну захищати й
нам, учителям,
і ніхто не міг гадати,
що він Литвинам
переказує таємно
з альфи до омеґ,
усміхаючись приємно
до своїх колег!
І до всіх хамелеоном
лізе чеї шпигун,
а п'тьох уже Хароном
персвіз до тун!
Він за Іскру, Галагана
зраджує народ,
і, звичайно, тут догана,
докори й боїкот
наші будуть недоречні
і для нього - нуль!
Заслужив він, безперечно,
лише смерть від куль!!
Як гадасте ви, друзі?"
- Хаї загине пес!!
- Смерть! Катюзі-по заслузі!!
- Хто заб'є, Олесь?
- Отамана Хрестового
козаки не сплять,
і за рейду чєргового
вони залетять
до Сіренкової школи
виконать присуд,
щоб не міг уже ніколи
він плодити Юд.

Тепер, друзі, і в запіллі
коли будем жить,
і тут дома до неділі
мусим так робить:
із селянами в розмові,-
кому можна й слід
(боронь, Боже, -шпигунові!),
дамо заповіт:
ні єдиної зернини,
ні сливи з садів,
ні курчати, картоплини
для Москви й жидів
із Сорочинець не дати,-
щоб там не було!
А посміє хтось здавати,-
щоб усе село
їх негайно засудило,
і до тих дворів
того ж вечора пустило
черпних півнів!
Все закопувать, ховати
дома, у ярах,
і палити навіть хати,
жити у лісах,
але жодного податку
ворогов не дати,
і лише для свого вжитку
поле засівать!
А худобу різать, їсти,
зводить нанівець,
і цар-голодом чекістів
наближать кінець!!
Хай же згинуть яничари
москалів, жидів!!
Наливайте, друзі, чари
повні до країв,
і вертайте їх сухими
від гарячих губ:
п'єм за волю, побратими,
і за наш Тризуб!!
Погудяєм на прощання
в рідному селі...
І, можливо, що й востаннє,

бо учителі
визволяти Україну
мусять і взятись,
як Німеччину звільнили
вчителі колись!..

* * *
*
*

Дев'ятнадцятий занозний,
моторошний рік!..
Січень був тоді морозний,
як Москва! Він сік
і паркани, - тяг до печі,
як серця люде^в,
що стреміли і в малечі
вискочить з груде^в:
і від Хама того "брата",
гіршого татар,
що вертався в ролі ката
з пеклом чорта кар;
і від Каїна з ніщо-ти,
з вилами в руках,
з Кочубеїв- Іскр Голготи
Авелям- на жах!.;
від московської навали
сатанинських банд,
і від Ід, що їх стягали
в Гетсиманський сад!..;
від червоних Галаганів,
Коцюбинських-кобр,
і махновських стаманів,
з їх московським-роб!..;
від наближення й до шиї
петель давунів,
від шипіння їх, помиїв
і бликотних слів!..;
від Голгот Сінедріонів
і Чека Малют,
від розбіжницьких загонів
щучаків валют!..;
від атак уже й на Бога,
Церкву й на мораль,

на традиції й дорогу
в душу й храм Ірааль!...;
від терору комунарів,
від московських веж,
і від помсти криміналів
із огнем пожеж!...;
від Содому і Гомори,
"лямпилліча",
що із хат вела в комори, -
до сови й сича!...;
від сибірського морозу
в серці й голові,
і від страху, що, як лозу,
душі гуртові
гнув, придавлював їх жахом,
заганяв на піч,
щоб, укритись її дахом,
спали день і ніч!!!
Та спокійним і Литвини
не тішились сном,
хоч і царські в них перини,
хоч вартують дом
і китаєць коссокий,
і з ним-кулемет,
і міліція під боком,
і на кілометр
жах довкола їх будинку,
що не лиш людеЙ
відганяє, але й свинку
з крилами гусей!!
І хоч два та шість є вісім,
хоч і самогон
у Литвинів біля крісів,
а... тривожний сон!..
Фітільовський... не мертвецький...
- Ти чому підвівсь?!..
Може знову Маковецький
і Письменний снівсь?!
Ти стогнав, скрипів зубами
і кричав у сні,
ніби крайний ножами
на битки м'ясні!..

Випий спирт, самогону
ще раз досхочу!
І ті привиди зрозгону
зажени в корчму!
Бо й мене вони щоночі
гадини жальть!..
Уже дві години ночі!..
Вип'ємо ж і- спать!-
- Я не буду пить Абраша,
і не можу спать!!
Бо страшна біда тут наша
має нас спіткать!!
Вона близько десь чатує!..
Так зловісний сон
і душа моя віщує,
а не самогон!
Не махай рукою, брате!
Вони всі ураз
вийшли враз із криком: "Кате!
Слухай наш наказ!!
Помолися, чорт, Єгови!
Лізь до наших ям
і топись у нашій крові,
як і твій Абрам,
а за вами й всі чекісти!!
Наша кров на вас
кулеметним ще намистом
гряне в кари час, -
і затопить вас потопом
власної крові
в ямах ваших з Апаратом!!
Молись Єгови!"
І Маківський та сімнадцять,,
а за ними й ті
ще десятків кільканадцять,
що у небутті
від руки мосії стали, -
оточили нас
у Чека тут і кричали:
"Смерть іде до вас!!"
І посипалися кулі
з їх очей, зубів!..

Закували нам зозулі
з батьківських гробів!!..
Тато й мама покривала
знявши- вийшли геть,
нам печери показали
і сказали:"Смерть!!"
Смерть іде до нас, Абрама!?
Кара- за гріхи!!
І Чека загине наша!!.."
Але брат:"Хі-хі!!
Випий, дурню, самогону,
і лягаєм спать!
Ранком треба ще з Затону
десять розстрілять!!"
Повні келихи дурману
випиті до дна!
Литвини пливуть в нірвану
у глибинах сна...
Раптом...бах!!Ой, що це,Боже?!!
Марево у сні?!..
Справді, чи приснилось,може?!!
Ще раз! бах!! О, ні!
Як ужалені, Литвини
стали на ногах!..
Побіліли, як билини
в інеї, снігах!..
Очі, нібито вивірки
з лапами кротів,-
і під ліжком нори, дірки
риють для братів,
бо вікна залізні ґрати
не перегризуть,
і єдиний шлях тікати,-
через двері- путь!!
Застібаючи підштанці
(жах одяг штани!!),
до дверей, неначе зайці,
кинулись вони!..
*
*
*

Стук..стук...стук! у двері.-Хто там?!-
питають густим
басом сїни,- Відчини нам!
Це тут ми, Максим!-
чути голос Олексія...
Ось і він- Дубчак,
славний правнук Гамалія,
месник і козак!
А за ним і Дядюренко.
- Коні й кучер тут?!..
Хай, скажи йому,швиденько
запряже в хомут
і, мовляв, людей тих пару,
що їх уже віз
до Калдишиного яру,
щоб тепер одвіз,
як стріла,- до Ромодану!
Буде самогон
за їзду він бездоганну
пить - як фараон!
З Ромодану- до маєтку
хай він навпростець
собі їде і в жилетку
захова кінець
язика свого і шляху!
А спитають- щоб...
- їздив,мов,шукати бляху
і цабе, і цоб!..
А ти поїздом до праці
прилетиш і сам,
де й кучеру- небораці
дай виспатись там.
Ми бо мусимо негайно
Миргород лишать!..
Бо уранці вже відчайню
буде подювать
вся міліція за нами,
Каїни й жиди
по всіх вулицях, шляхами:
де наші сліди?!
Бо чекісти у Харона
всі уже в човні,

як під кригою Хорола
раки сплять на дні!!-
- І Литвини?!!
- І Литвини!!
- Слава козакам!
Я за дві чи три хвилини
(мої коні- там!), -
скажу кучеру й вернуся.
Прошу вас зайти!
Я й довкола подивлюся,
чи не йдуть хорти?!..
Все гаразд! Довкола- тихо...
Кучера збудив...
А щоб спало й ваше лихо...-
і Максим налив.
- За здоров'я ваше й долю!
За героїв чин!
За народну єдність, волю
і ваших родин!!-
- І твоєї, друже- брате!-
Олексій додав.-
Тепер маю розказати,
як Чека "вітав"..
Від Калдининого яру
по твоїх слідах
уже сім нас гнали пару
на одних санях.
Ось і Миргород. Відозви,
з кличем до повстань
і в ці місяці морозні
проти ком. знущань
москалів із Литвинами
на снігу в стовпах
містом ширилися нами
ворогам на страх!
Ось ми й біля людобойні...
Спить кривавий звір...
Насторожилися й коні...
Швидко йдемо у двір!
П'ять будинок оточили...
Два нас- до дверей...
Ми їхшвидко відчинили!..

Вартовий очей
не розплющує, не чує ...
як убитий - спить!..
Кулемет його вартує...
Ми його умить
повернули цівку - в хату!
Вартовий схопивсь
і, діставши вже гранату.. -
з нею похиливсь
від моєї кулі - в скроні...
На підлогу впав,
де й пустив її з долоні, -
кулю ще дістав!
Хто ж там вибіжить із хати?!..
Кулемет чека
всіх їх разом "привітати"!!
Спуск трима рука...
Почекали дві хвилини...
Чусмо - біжать!!..
Ось вони - брати Литвини!!
Мить - і вже лежать -
наскрізь кулями прошиті
той і другий кат!!
Але шість іще не вбиті!
І ми до кімнат
їх заходим блискавично!
Дехто навіть спав!..
Всі заснули там навічно!
Бродський лиш тікав
у тумані й самогону
і через вікно
зайцем вискочив з розгону!
Бах! - І.. спить воно!
Після того ми до втечі
ще й папери з шаф
на огонь знесли до печі
мертвих Каіаф.
А насамперед з пивниці,
де шаліла смерть,
недобитих із в'язниці
випустили геть
із наганами й торбами,

де нехай шука
тепер Гуров і зубами
скарби ті Чека,
награбовані в забитих,
в храмах і склепах,
а наразі в недобитих
сховані в торбах!
Від Чека летіли коні,
рятували нас,
хоч міліції погоні й
не було в той час.
Бо вона сама від жаху
(знищили Чека!!),
умирає там від страху
і атак чека
може й тисячі козаків?!..
(а не лиш.. семи!),
що й міліцію, як раків,-
в ями до восьми?!
Всі запроданці московські
лише ранком з нір
лізти будуть по" героїськи"
і почнуть, як звір,
полювати скрізь за нами
містом і селом..
Але ми вже поїздами
за Яготином
тоді будемо все далі:
від Кибинень- п'ять
(щастя, Боже, їм у залі
там квитки дістать!),
як і два-від Ромодану!
Слава Богу, Макс,
що ніхто й маленьку рану
не дістав із нас!
І з надією на Бога,
на Творця і рос,
за щасливу нам дорогу
вип'єм на мороз!
Кожний з нас, і ти, Максиме,
від московських псів
таємницю берегтиме,

як своїх синів!
Будь здоровий і щасливий!
Згадуї нас добром,
а Народ і Батьківщину
борони орлом!"
"Ої, якби ж, якби було нам,-
відповів Максим,-
всіх зозуль вертать москвинам,
буть орлами всім,-
то народ наш за Богдана,
за Мазепи й днесь
москаля того- тирана
мав за Курськом десь!
Хаї же нарід весь постане
морем Дубчаків,
де й коріння гноєм стане
юдородних пнів!
щастя ж, Боже, ам у всьому!
І дай, Боже, нам
Тризуб волі й стріли грому
в Тулі москалям!"

* *

*

У Сорочинцях великий
огневиї потоп
сатанинський, звірський, дикий!
Хмаровидниї стовп
затуманив сонце й зорі,
місяць погасив
і, багряний, в огню морі,
вихром іскр світив!
Уже й небо загорілось,
бо новий Содом
із Поморою котились
від двора- двором
огневим, всежерним змієм!!
То- Москви свіча!
То запалена тут Вієм
"лямпа Ілліча",
що линила попелища
уже сотень хат,

як і в Медвині 21). То свище
огнезієм "брат"!!
Він карає їх нещадно
кулями й огнем!
Він корчує там загладно
волелюбних з пнем!!..
- Хай і голови з косою
вирвуть матері!
Хай від жаху з дівворою
лізуть в ятері!
Хай ~~випають~~ воні щурами,
топляться у ~~ночі~~
від огню за їх слідами,
від команди: "Плі!!"
Хай собаки дужче виють,
пугачі й сичі!
Хай кротоми нори риють
і діди вночі!
Хай ревуть корови й вівці,
молоко кипить
у їх вимені- жарівці!
Хай свиня кричить
язиками огню й диму,
ніби сто ножів
вирізають їй щетину
з серцем у сажі!!
Хай і гуси з голубами,
кури й на качках
розлітаються степами
з криком: "Жах! Жах! Жах!!"
Так Сорочиці Великі
нищив "продотряд"
і Чека садисти дикі
за їх чинів ряд:
за їх спротив даць козаків
у двадцятий рік
із Будьонним гнать поляків
аж на німців бік;
за нездачу й цибулини
в той "Спродкомар",
ні ягнати, ні зернини!
За їх: "Дулю дам!!";
За повстання волелюбні

проти москалів,
бо "братання" їх облудні
гірші, ніж чортів!;;
за їх Гоголя в Яновських
і Тарасів Бульб,
що і ворогів московських
до болотних бульб
заганяли в Конотопі й
армію Петра
ледь не знищили в потопі
Ворскли і Дніпра;
За повстання їх завзяті,
за Борабаша,
що загинув тут у п'ятім,
як татар паша!22);
За Апостола гетьмана,
що його й скелет
тут нащадки Юди й Хама
візьмуть на багнет!;
і за Миргород повстанський
Гадяч і Зіньків,
що їх спротив партизанський
третій рік кипів! 23)
За любов до України,
воді і землі,
що їх заїди і Литвини
продали в Кремлі!
Хто їх знищив героїчно,
Гуров не дізнавсь,
і ще більше садистично
із "хохлов" знуцавсь.
І Сорочинці Великі
в бурі і огні
палять очі його дикі,
хижі, мідяні!..

* * *

*

Так Сорочинці типові,
Миргород, Зіньків,
як і Гадяч-повітові,
як Переяслав,
Вереміївка і Медвін,

Богодухів та
інші, що жахав їх Ленін,
села і міста
України всеспонтанно
стали до борні,
а Москва їх ураганно
нищила в огні.
Та вона їх подолала
не огнем пожеж,
не терором канібала,
не "братерством" теж,
а гадюками з ніщоти
людоловів- Юд!
Ці Москви й Чека сексоти
від кривавих блюд
"матушки"- Іродіяди,
як тасмні пси,
шпигуни сталініяди
із хвостом лиси,
ті Сіренки й комуністи,
Каїна сини,
та українські чекісти-
людодавуни, -
полювали скрізь на брата,
жерли Дубчаків,
свій народ вели до ката
в ярма Москалів!
Це вони- ті Фітільови,
Скрипняки й Юрки
Коцюбинські (й ша!..вельови),
Шумські і Гриньки,
та подібна їм ніщота
з вродків села
до чекістів ешафота
і батьків веда!
Це вони ножем у спину
били свій народ
і, як Юди, Україну
до московських орд
повели на їх Голготу
у пожеж огні!!..
А Москва таку ніщоту

на людському дні
в будь-якім краю знаходить,
зводить в легіон,
і блошицями їх плодить
для своїх колон.
А коли на тих верблюдах
в'їде у ваш край,
тоді голови на блюдах
попливуть у "рай"
усіх ваших каміказів
від своїх катів,
що Москві і без наказів
служать в ролі псів.
Бо москаль той юдоносний
і фінів навчить,
і японців чумоносно,
масово плодить
Юду, Каїна і Хама!
А по їх шляхах
заїздить він і до храму
на своїх возах!!...-

Угаки

Пошли Японії, наш Боже,
усенародних Дубчаків!
Вона із ними переможе
не лиш московських байстрюків,
тих Коцюбинських, Фітільових,
що є огидніші, ніж щур,
але й Москву в ударах нових
Цусім, Хасанів, Порт-Артур!!
І дух Сорочинець дай, Боже,
у кожне селище і дом!
Тоді Японія не може
зазнати жах той і Содом,
що ним хотіли орди дикі
убить Сорочинці Великі!

Огніші

Скажіть іще нам, отамане,
про тих московських яничар,
і про Апостола гетьмана,
що і в труні зазнав їх кар,
як і про того Фітільова,

Їх шефа, Юду-людолова!
П.Кальнишевський
Московський нарід споконвічно й
очима нищив своїх Юд,
але чужих дияволично
серед народів там і тут
плодив, учив на саможерів,
на Каїнів-народожерів.
Москва їх ширить скрізь чумою
у лавах п'ятих ком.колон
серед народів для підбоїв
у вавилонський їх полон:
і серед фінів, шведів, німців,
американців і японців,
як наплодила й в Україні
на людським смітнику і дні.
Вони у кожній є країні.
Москва шукає в тім багні
людських щурів, народних п'явок
і упирів Кремля, Луб'янок.
Вона їх навіть в Україні
із там недавніх одиниць,
відразних масовій людині,
як та блювотина п'яниць,
як юдородні саможери,-
їх наплодила до холери!

НЕПЕРЕВЕРШЕНІ ЮДО-КАЇНИ

Це ті, що їх Москва руками
в неволю гнала наш народ.
Вони ще гіршими катами
були за Феліксів, Ягод,
і навіть мертвих розпинали,
скелет гетьмана розкидали!
Хто смів в Сорочинцях у Церкві
і в склепі тім шукати щось,
де спочивають в трунах мертві:
вона та він і з рідних хтось,-
сім'я Апостола Данила?!
Яка й чия нечиста сила
посміла в гетьмана гробниці

могильний камінь відпалить,
ступать шакадами на східці
і мертвих в трунах ворухить
та їх скелети роздягати
і.. золото ще й там шукати?!
Хто є ті гуни чи татари,
що в них Апостола жупан,
козацькі добрі шаравари
та гетьманової сап'ян
і ~~посторонне~~ все вбрання?!!
Чиї й з кого такі знущання?!!
Чому ті виродки ще й череп
Апостола взяли з труни?!
Невже ж то Іродам на келех?!..
І хто, нарешті, хто вони?!?
Вони... місцеві комуністи!!
Це виродки села, садисти.
Вони в Москві червоних лаптях
для неї золото в Церквах
усе забрали й на розп'яттях,
як і в "буржуїв" по хатах,
та в золотому полюванні,
у яничарів плазуванні
вони залізли й до гробниці
Апостола у роді псів,
що в храм забігли до божниці,
і ~~окипернили~~ перед всім
її народом українським
своїм злочином сатанинським!24)
Камікази

- Ой, що ви, що ви, отамане?!
Невже ж вони знущались так
зі свого й мертвого гетьмана?!!
І як же їх народ, Дубчак
за дике хамство покарали?!
Живими їх до трун поклали?!..

Кальнишевський
Сорочинці ще й до пожежі
(Дубчак далеко тоді був),
шукали жаху свого межі,
що в нього кожний там пірнув.
Але Москва сама тих Хамів,
своїх собачих яничарів,

що навіть їм не довіряла,
як здібним зрадити й Москву, -
вона пізніше їх послала
на Соловки і на Мордву-
до їхніх жертв в таборах смерти,
щоб їх з чекістами дожерти!
Москвини з ними породили
садистів типу Фітільов,
якого Юди обожили
за спільну зраду і ту кров,
що в ній купалися по вінця
у ролі Каїна-мисливця.
У дев'ятнадцятому році
могили братські партизан
росли грибами на толопі
у Богодухові. Майдан
його на тій Литвина дачі,
неначе пазурі кротячі
з багнетами Чека й чекістів, -
горбили хащами могил
все нових протикомуністів,
де ліг, розстріляний, і син
Грицько селянки Солодайки.
Такі й в леваді Бородавки
росли й кущилися могили
нащадків славних козаків,
що й ту леваду заселили...
Тоді й до інших цвинтарів
у Богодухові "версальців"
вели розстрілювать повстанців
і з героїчної Мурафи,
і з Валок, Красного Кута...
Від Фітільова- Каїяфи,
від Юди- Каїна, спрута
у ті рясні могили братські
без трун лягли бійці повстанські
і з інших селищ: Качалівки
і з Калантаївки також,
Любівки, Мирного, Рублівки...
І всіх без трун і без роґож
скидали ряд на ряд у ями
одна за другою сотнями!

щоб їх завершить— Фітільова
чекісти роблять ще удар!
І кінна сотня Соболева
на богодухівський цвинтар
веде ще і черниць півсотні,
з вінком із шабель тієї сотні!!
Старий священник із хрестами
блідих очолює черниць...
І ось вони вже між кущами
біля хрестів тих і гробниць,
оточені в петлі конями
і їх чекістами з шаблями...
Вони оскалили грізніше
від найлютіших вовчих зграй!
Кільчать їх кіцями все тісніше...
І раптом Фітільов: "Рубай!!"
Блиснули шаблі, як гадюки,
і врізались у шиї, руки...

Камікази :

- Що-о?! Вони й жінок масакрували?!!
Та ще й черниць з монастиря?!!
Вони їх...кажете...рубали?!!...
Та як же шабель тих вістря
не повернулись до чекістів,
не зняли голови садистів?!!..

Кальнишевський:

- Так, так! Півсотні тих, чи й більше
великомучениць черниць
вони, порубаних все глибше,
валили ниць і горілиць
усіх до одної!! І того
священника— уже старого!
Від неувяного й для вухів
їх крику, зойків і стогнань—
увесь здригався Богодухів,
потрясений з хрестами бань
його церков і монастирських
тим звірством виродків чекістських!!
І в Богодухові віками
своїх і дочок, і синів

батьки жахатимуть з дідами
могилами тих жертв бісів,
ім'ям чекіста Фітільова
і його джури Собольова!!
Діди ще будуть їм казати,
як того ж року, по жнивах,
велів Денікін розкопати
могили ті... І як в очах
темніло всіх, як в Солодаїки,
на Литвина і Бородавки
левадах- цвинтарях чекістів!!
На тих могилах Фітільов
родив і учнів- хвильовистів,
занурих їх в багрянну кров,
як Юд і Каїнів печерних,
комуністичних, братожерних!!25)

Ураки:

- Це все таке є іродливе,
чуже і звірячє із печер,
московське, дике і жахливе,
що заки вдруге я не вмер,-
скажіть нам ще про ту потвору,
що так жаха не лиш дїтвору!!..

Кальнішевський:

- Усе те море сліз і крові,
що з богодухівських могил
досмертно очі Фітільова
пекло окропом своїх хвиль
і не давало спать в постелі,-
він описав у "Я" новелі...
І там ті розстріли сотнями
синів України й черниць,
та як сини із матерями
говорять кулами убивць
в ім'я московської комуні,-
показано з Чека трибуни,
"Під раді перебої серця"
малює в "Я" він своє "я" й
криваві ріки та озерця
у Зогодухові-в ім'я
"озер загірної комуні",

де всіх чека Москва і труни!
Новеля ця, як смерть жахала!
Ії тому сама Чека
іще й для того видавала,
щоб розв'язати язика
у читачів від хвилювання
і аж до гніву вибухання,
одвертих висловів прилюдних
своїх думок: і про Чека,
і про Москви царів облудних,
і про режим ії ЦК, -
хай "Я" сказати дасть охоти!
Бо..скрізь підслухують сексоти!
Ось так бандит і літератор,
чекіст Микола Фітільов,
літературний провокатор,
Москви таємний людолов, -
був шеф і школи провокацій,
багряних хвильовистів акцій!
Огніші:

- У нас , в Японії, такого й
собаки гнали б на вулкан#!
І здерши одяг там із нього
і напис:"Зрадник! Юда! Хам!", -
із кратера пустили б димом!!!
А що у нас із тим вампіром?!

Кальнішевський:

У вісімнадцятому році
його, як зрадника, загін
Петлюри мав уже в Рублівці
на смерть карати. Але він
вночі утік тоді від кулі
в гніздо московської зозулі...
І там"ку-ку"!-кав із нагана,
снував тенети павука,
аж поки бестії- шайтана
позбутись воліла й Чека,
де роля скінчилась мурина,
де все ховає Гільотина!!..
Тоді, у році тридцять третім,
коли Україна "цвіла"

в Москві на полі Чека смертнім
(вона її розіп'яла
руками наших комуністів
і Фітільовщиків-чекістів!!),
тоді, на трупах вже мільйонів,
не міг заснути й Фітільов!
Бо жертви всі з його загонів
лили на нього свою кров!
Він ледь заплещував зінниці,
як їх кололи вже черниці!!
І в корчах юдиних сумління,
від жаху Каїна примар, 26)
та знаючи Чека стремління й
своїх могилить яничар, -
він плюнув сам собі у скроні
з багатогрішної пістолі!!27)
Про Фітільовські ком.зозулі
та ГПУ-вські їх "ку-ку!",
що тисячам кували кулі
на провокаторів суку
з осики Ягоди й Єжова, -
про них ще далі буде мова.

*

МОСКОВСЬКІ ЯНИЧАРИ

Великий острів Соловелький,
з його печерами пантер
і тигрів- типу кат Трубецький,
ще має й острів той Анзер,
де на горбі його високім,
на морі Білому глибокім, -
маячить церква й скит чернечий.
То є Голгота Соловків.
Колись ченці у вік предтечий
спокуту мали там гріхів.
А хто ж тепер на тій Голготі,

на тім московськiм ешафотi,
стоять у черзi хрестоноснiй,
як щойно знятi із хрестiв
цикуту пить- i в п'уть зворотнiй
чекають на своїх катiв,
дрижать, хвилюються, ридають
i гак для кiс своїх шукають?!.
Вони- на гранi божевілля!..
Бо й на шпилi московських мук
до них летить дракон свавiлля,
немов до мух своїх- павук,
i вже ось-ось вiдчиняє дверi,-
влетять страховида печернi!
Звiдкiль i хто тi молодши,
дiвчата й пiдлiтки мiж них?!..
Чому i тих найменших лиця,
орошенi з очей сумних,
бояться людських рук i горя?!
Чому й вони тут серед моря?!
Чому всi вони в вiдчаї?!
iх двiстi сiмдесять i п'ять...
А хто то дверi вiдчиняє
i хоче нiби розп'ять
на смак чекiста Тагабата
он тих молодших пiнтораства,
що вiдокремив iх із "матом"
i наказав їм стати вряд?!
Але не тим дегенератам,
що iх розстрілює, як гад,
як пугач-звiр, очима вранцi
вони нажаханi, як заїцi,
а он тим катом над катами,
що вiн заїшов до них парем,
iде мiж iхнiми рядами
i оглядає свiй гарем!!
Дрижать, як листя, його жертви..
"Непочуть:" краде б нам умерти!"
Вони бiлiшi вiд конвалiй,
коли наблизився давун

московських виродків-каналій,
що їх очима жер, як гун,
безмежно п'яними потрійно:
від влади, чарки і оргіїно.
І він до грані божевілля
веде їх, ставши віч-на-віч,
як біс пекельного весілля,
як кобра в ліжку, або сич,
що цілить в жертву якорями
страшних очей і пазурями!!
- Рятуї, рятуї нас, Божа Мати!!!-
шепочуть душі під дощем
гарячих сліз, - не дай нас кату
знуцатися в його гарем!!..-
Проїшов!..Летить душа з Голготи
в обійми...іншої мерзоти!
Бо й другий кат зайшов бугаєм
з триріжком першого рогів,
і з тим хвостом своїм-нагаєм
підбіг уже до їх рядів,
подвоївши відчай, скорооту!!
І знов всі душі на Голготу!!
- Чаво дрозін ти, людоедка?!-
пита один народоїд.
- Чаво ти плачеш, самоєдка?!-
гремить і другий троглодіт.-
Пайдьош са мной, - я успакою!
Убрать слезу! Іді за мною!!-
Дві напівмертві вийшли з ряду...
Та їм не досить по одній!
Свою звірячу оргіяду
на тій Голготі світовій
провадить кожний з них щоразу
із рядом жертв свого наказу.
.....

Хто ж ті найнещасливіші
з-поміж жінок усіх віків,
що їм судилось найлютіші

терпіть знущання від катів
на дні кубла потвор гадючих
московських виродків смердючих?!
То всі є дочки України!..

.....

Це решта тих, хто уцілів...
це ті, кого народоїди
з печерним культом москалів,-
примусили й дітей їх жерти
у лютих муках тої смерти,
яку водив по хатах голод,
організований в Кремлі.
То найжахливіший був голод
за всі віки на всій Землі,
ніде нечуваний, незаний,
звірячий, штучний неуявний!!
Лише Москви народожери
могли тої голод уявлять
і, як пекельні аранжери,-
нешадно ним атакувать
з державним збройним бандитизмом
цілий народ, мою Вітчизну!!

(Продовження в книжці:
"МОСКОВСЬКІ ЗНИЧАРІ")

П Р И М І Т К И

1. Описані тут акції каміказів, їх імена, числа, дати, назви місцевостей тощо є правдиві. Вони базуються на документальних даних, поданих у тижневику "Народна Воля" за 17 грудня 1953 р. в статті "Японські людські бомби!"

2. Гаракірі- самогубство способом розривання живота.

3. Японія 7 грудня 1941 р. без проголошення війни США заатакувала її флоту в порті Перл Гарбор і знищила її з тисячами людських жертв. Президент США, Ф. Рузвельт із ген. Маршалом та іншими знали про підготовку і навіть дату цього нападу, але не повідомили про це навіть і адм. Г. Е. Кіммела в Перл Гарборі, свідомо наражуючи тамтешню флоту на катастрофу, щоб мати... "виправдання" участі США у війні. (Див. "Свободу" за 10. XII, 54р. та книжку про це адм. Г. Кіммела).

4. Із усіх там 23 літунів 2 були хворі й не присутні.

5. Харон- легендарний потойбічний лодмаз, що перевозить човном душі померлих.

6. "Зеро"- назва літаків перших каміказів

7. Хунхуз- грабіжник, - розбійник.

8. Мікадо- японський обожнюваний імператор.

9. Сосб- одно з псевд Й. Сталіна-Джугаш-вілі.

10. Цариця Катерина- убивця свого чоловіка, царя Петра II, та княжни Тараканової, внучки Петра I.

11. Гетьман І. Виговський 1659 р. під містом Конотопом уцент розгромив московську армію, очолену кн. Трубецьким, де полягло 30000 москалів, та звільнив від них всю Україну.

12. Волосожар-сузір'я, видне на сході світанком.

13. Завінз- найтяжча різачка. "Бодай тебе завіна взяла!"

14. Гетри-халяви, відокремлені від передів чобіт і черевиків.

15. Про Ф. Поддяляка й дітей Христа ("Христосиків") див. у книжці С. Підгайного "Недострі-

ляні", ст. ІІ6-І30.

16. Великі Сорочинці (назва від "сорок ченців" у кол. тут монастирі) - козацьке волелюбне містечко, Миргородського повіту на Полтавщині, де народився й М. Гоголь, відоме, зокрема, і своїм збройним повстанням за революції в 1905 році.

17. Ленін: "Соціалізм - то є електрифікація". Звідціля й "лямпа Ілліча" - електролямпа.

18. Петро Сіренко - вчитель, що став сексотом (таємним шпигуном) Чека.

19. Всі названі прізвиська закатованих - правдиві.

20. Миргородська Чека тоді (січень 1919р), містилася в будинку (з пивницями) міщанина Ксьондза по Вел.-Сорочинській вул.

21. Див. брошуру І. Дубинця "Медвін горить". Це село, як і В. Сорочинці та ряд інших, було нещадно покаране Москвою в 1920 р.р. за протимосковське повстання.

22. За повстання у В. Сорочинцях 1905 року тут забили полк. Барабана, начальника карного загону донських козаків.

23. Див. свідчення В. П. Голуба "В боях за Волю України" в "Укр. Селянині" ч. І2 (26) за жовтень 1954 р.

24. Докладніше про це є в "Нашому Кличі".

25. Моторошні злочини чекіста М. Фітільова, - творця перших масових братських могил у м. Богодухові (Харківщина) напровесні 1919р описані тут на основі записаних свідчень богодухівського селянина Ів. Горошка (Чікаго) та інших. Ті факти - свої злочини - цілковито ствердив і сам М. Хвильовий змістом своєї неведі "Я", згадавши там і про катування черниці та вбивство своєї рідної матері - вчительки. За свідченням п. Дорошенка М. Хвильовий, після засудження його матері в Чека, зголосився сам її розстріляти. Тому він і на початку "Я" (1924р) пише про свою матір, як про покійницю, та про... І мій неможливий біль, і моя незносна мука тепліють у лампаді фанатизму перед цим прекрасним образом".

Тому й біограф М. Фітільова, О. Ган, в брошурі "Трагедія М. Хвильового", ствердивши богоду - хівські злочини Фітільова—"Напівесні 1919р ... Хвильовому довелося пережити те, що з та - кою винятковою силою малює він потім у "ро - мантиці" "Я" (ст. 31), - не дарма лише кілько - ма словами згадує про матір Хвильового там, де вже не можна промовчати за неї, а пройдисві - та-п'яницю батька, що залишив дружину й дітей - докладно описує!

26. Ті свої нічні примари душоуб Хвильо - виї описав в україножерних провокативних "Ва - льдшнепах", де він показав себе в постаті Дм. Карамазова.

27. Докладніше про архибандита та архипро - вокатора М. Хвильового див в статті С. Панаса "Бог чи провокатор?" в "Гомоні України" за 24 й 30 травня 1953 р. та "Дивні" діла"Юр. Ди - внича" в "Укр. Самостійник" чч. 34-35 р. 53.

- - - - -

З М І С Т

П е р е д м о в а	ст. 3
Японія в 1944- 45 роках.....	" 7
Душі каміказів	" 19
А це чия душа ?.....	" 24
Полетіли.....	" 28
Смертельна зона.....	" 30
Діти Христа	" 41
Х т о в і н ?	" 45
Филимон Подоляка	" 49
Меченосці України	" 61
Неперевренні Юдо-Каїни	"100
Московські Яничари	"106
П р и м і т к и	"110

